

Výstava velkoformátových fotografií

člověk

VÍRA

7. 9. - 31. 10. 2025

Kostel
Navštívení Panny Marie
v Hejnicích

Otevřeno:
denně 9 - 16
(mimo bohoslužeb)

VSTUP VOLNÝ

Člověk a Víra je společenství fotografů, kteří ve svém volném čase bez nároku na odměnu dokumentují život církve, sakrální architekturu, události slavnostní i všední a víru člověka obecně.

Nabízíme ve více než 30 tis. galeriích přes 800 tis. fotografií (zdarma pro nekomerční použití) pro více než 420 tis. sledujících ze všech kontinentů. Člověk a Víra má 215 členů z České republiky, Slovenska, Maďarska, Německa, Egypta a nejnověji i z Polska. Zajišťujeme osobní rozvoj prostřednictvím mentoringu, setkávání, sdílení i společné duchovní obnovy. Pořádané výstavy ročně navštíví téměř milion návštěvníků. Hledáme fotografie pro **službu evangelizace obrazem**. Více včetně přihlášky ke členství na www.clovekavira.cz

OBSAH

Úvodník	
Ohlédnutí za létem	3
Reportáž	
Začátek školy	4
Oslavy v Hejnicích	10
Svatohorští redemptoristé nově v Děčíně	15
Připomínka Ústeckého masakru	32
Zprávy z diecéze	
Stěhování kněží	14
Zvonové slavnosti	16
Zprávy z diecéze	26
Mládež	
Jaké bylo jubileum mladých 2025	19
Duchovní slovo	
Každý den může být novým začátkem	13
Kultura	
Ochránci domovů v ústeckém muzeu	29
Rozhovor	
Prostě jsme byli hnedle doma	8
Charita	
Roční bilancování	34

Fotografie na titulní straně časopisu:
Ze zahájení školního roku
ve Schrödingerově institutu
v Jiříkově.
Snímek Jiří Nývlt

ZDISLAVA
časopis litoměřické diecéze
30. ročník • 4. číslo • 50 Kč

Úvodník

Milí čtenáři,

otevíváte Zdislavu, která přibližuje dění v litoměřické diecézi prakticky za celé léto. Důležité je to slovo přibližuje. Zachytit všechny projevy pestrého života společenství místní církve na severu Čech je nemožné. Děje se toho tolik krásného a inspirativního, proto se alespoň pokoušíme přiblížit kus, výsek zajímavého nebo důležitého dění (přiznávám, že spousta se toho prostě nevešla).

Jakkoliv se nám může zdát, že „je nás málo“, a můžeme propadat deziluzi, únavě a někdy dokonce frustraci, je obdivuhodné, jak společenství, které i do tohoto koutu světa poslal Kristus, solí a kvasí. Bez ohledu na počty. Díky všem, kdo přispěli a přispívají (k tomuto životu i k vydání Zdislavy). Trvale k tomu zvů: dávejte vědět, co se u vás hezkého dělo, děje nebo bude dít. Budu vděčný, když do této mozaiky připojíte cokoli z vašich farních i jiných společenství.

Jak si někteří všimli, během prázdnin proběhly některé změny v obsazení farností. Jak napsal biskup kněžím: jejich smyslem bylo lépe rozložit a využít naše omezené síly pro dobro litoměřické místní církve. „Děkuji všem, kterých se to dotklo, že změnu přijali, stejně jako jednotlivým farním společenstvím, která se rozloučila se svým dosavadním duchovním správcem a přivítala nového,“ uvedl k tomu Stanislav Příbyl. Podrobnosti naleznete popsane uvnitř Zdislavy. Stejně jako historickou novinku: diecéze dostala řeholní posilu od redemptoristů do Děčína-Podmokel. Přišli ze Svaté Hory. „Jsem vděčný za toto posílení kněžských řad i za to, že se budeme moci věnovat nejen farní pastoraci, ale také speciální pastorační péči o nemocné a o školáky,“ připomněl biskup.

Dalším důležitým tématem je Synoda o synodalitě. 7. července 2025 vyšly „Pokyny pro realizační fázi synody“, které vydal Generální sekretariát Synody. Cílem této fáze Synody je včlenění postupů synodálního procesu do života církve. Za tři roky vyvrcholí tento proces celocírkevním shromážděním v Římě. Pro tuto fázi Synody biskup ustanovil diecézní synodální tým, který nám všem bude pomáhat projít touto etapou. Více čtete uvnitř, jste srdečně zváni ke spolupráci!

Ohlížíme se také za aktivitami mladých lidí – a to jak na jejich pouti do Říma, tak i během prázdninových akcí.

Velkou radostí řady farností bylo udílení svátosti biřmování, svěcení soch, opravených oltářů, nových zvonů (Osek, Arnoltice i jinde). Vaší pozornosti nechť neujde i pozvání za kulturou na dvě velice vydařené výstavy: severočeských podmaleb na skle v muzeu v Ústí a tamtéž na expozici věnovanou jednomu z litoměřických biskupů – Antonínu Aloisi Weberovi. A pokud to stihnete, tak do konce října je k vidění v Hejnicích, v tamním poutním chrámu, výstava fotografií společenství Člověk a Víra.

Bolestné ohlédnutí do historie nabídla pieta za oběti poválečného vraždění v Ústí nad Labem. Ale na všem zlém je něco dobrého: je inspirativní vidět, jak se lidé pomalu smířují, jak odpuštění a čas hojí rány. Byl to pro mne osobně jeden z nejsilnějších zážitků letošního léta: slova už bývalého německého velvyslance i modlitba P. Martina Dávidka a P. Karla Havelky na ústeckém mostě.

Přijměte v tomto vydání příložený katechetický časopis Duha. Pro inspiraci - skvělá pomůcka pro doprovázení vašich dětí a vnoučat ve víře.

Příští číslo Zdislavy vyjde záhy po tomto. Už na něm pracujeme. Pan biskup projevil přání, aby lidé „kosteloví“ pozvali ke slavení „Dušiček“ své „nekostelové“ sousedy. Přineseme několik tipů, jak na to. Je nač se těšit.

Jiří Nývlt, redaktor Zdislavy

Nový školní rok odstartoval i na církevních školách

Bujarý poprázdňinový ruch na chodbách přivítal 1. září biskupa Stanislava Přibyla na Biskupském gymnáziu ve Varnsdorfu.

Ve „škole na hranicích“ navštívil nejprve maturitní ročník, pak třídu „sekundánů“ a přivítal rodiče a děti, které nastupují do primy. V oktávě povzbudil maturanty (navzdory předchozím žertům ředitele Jiřího Jakoubka o opaku), že zkoušku dospělosti nepochybně „dají“ a že se stane i prvním krokem do světa, ve kterém budou moci osvědčit nejen znalosti, ale také ostatní dovednosti, které mohli na varnsdorfském gymnáziu získat.

Loni navštívil Stanislav Přibyl první tuto církevní školu v roli biskupa. Letos se tak mohl setkat s malými gymnazisty, kteří před rokem stáli (podobně on jako biskup) teprve na startovní čáře. Ve sborovně navzdory shonu prvního dne pozdravil pedagogy. A dostal láhev domácího koziho mléka. „Rád sem mezi vás a studenty jezdím kvůli báječné atmosféře, která tu panuje,“ ocenil biskup.

Společně s ředitelem školy a starostou Varnsdorfu Janem Šimkem pak přivítal ve škole také „primány“ a jejich rodiče. Starosta (aktivní člen sboru apoštolské církve) dětem připomněl, že každý nový gymnazista je od Boha nadaný jedinečnými dary, tedy hřívnami. A ve škole je také proto, aby je rozvíjel, podělil se o ně a získal další.

„Moc vám přeji, že tu budete moci osm let sdílet kreativní a přátelskou atmosféru naplněnou jemným humorem, který je nám všem tolik zapotřebí,“ uvedl biskup a dodal: „Přeji vám, abyste si to studium užili a sbírali nápady, znalosti a mohli se inspirovat jeden od druhého. Jsem rád, že můžeme být zřizovateli takové prima školy,“ uzavřel biskup s poukazem na skutečnost, že příští rok oslaví už třicet let své existence.

Biskup s ředitelem Jiřím Jakoubkem
mezi studenty sekundy.

Setkání s pedagogy

Biskupství litoměřické je zakladatelem celkem čtyř školských zařízení, která momentálně nabízejí své kapacity dětem a mladým lidem. Jedním z nich je volnočasové centrum Schrödingera institut, který si ve Šluknovském výběžku klade za cíl podporovat obnovu sociálních vazeb a soudržnosti tím, že organizuje volný čas dětí a poskytuje obyvatelům materiální i finanční zázemí pro společné aktivity. Mezi jeho pracovníky a pedagogy se biskup vypravil z Varnsdorfu do Jiřikova sloužit mši svatou.

Na Biskupské gymnázium, základní a mateřskou školu v Bohosudově (její ředitel nyní povede také další zařízení - litoměřickou Mateřskou školu sv. Zdislavy) se už jako na svou „štaci“ vypravil nový školní kaplan, redemptorista P. Pavel Hudousek. A na Základní škole svaté Zdislavy v Jablonci nad Nisou odstartoval společně s vedením, pedagogy a místním duchovním správcem Štěpánem Smolenem nový školní rok litoměřický generální vikář P. Radek Jurnečka.

Text a snímky Jiří Nývlt

Rodiče začínajících studentů
primy při zahájení školního roku.
Vedle biskupa
sedí starosta
Varnsdorfu
Jan Šimek

Na návštěvě u maturantů

Ve farnosti Mnichovo Hradiště a Dlouhý most požehnal P. Pavel Mach a jáhen Michal Olešák školákům a jejich „výbavě“, která jim bude sloužit (v lepším případě) celý školní rok.
Snímky archiv farnosti

Biskupa není nutné brát s rezervou, rezervu vozí s sebou. Cestu ze zahájení školního roku ve Šluknovském výletu zkomplikoval defekt. Stanislav Přibyl osvědčil v praxi slova varnsdorfského starosty o talentech a hřívnách každého studenta - v tomto případě biskupových. K výměně píchlého kola totiž nikoho nepustil. Jen k heveru.

Rozmanitost, která se nevylučuje

Biskup Stanislav Příbyl se ve středu 10. září zúčastnil slavnostního Dies Academicus Technické univerzity Liberec. Jako litoměřický biskup a současně člen správní rady této univerzity pozdravil hosty slavnosti i akademickou obec, která se více než tři desetiletí zasazuje o rozvoj technického vzdělávání a vědeckého bádání na severu Čech.

Technická univerzita Liberec vznikla v době velkých společenských změn a od svých počátků se stala významným pilířem nejen libereckého regionu, ale celé naší země. „Sleduji s obdivem, jak se z původní vysoké školy strojní a textilní vyvinula moderní univerzita s širokým spektrem fakult – od strojní a textilní přes stavební, ekonomickou a pedagogickou až po fakultu umění a architektury. Tato rozmanitost dokazuje, že technika a humanitní obory se nemusí vzájemně vylučovat, ale naopak se mohou velmi dobře doplňovat,“ uvedl biskup na akademické půdě.

Odpovědnost i znalosti

Připomněl, že v době, kdy čelíme mnoha výzvám – od klimatických změn přes digitalizaci až po demografické problémy – je role technických univerzit klíčová. Připravují totiž ty, kteří budou hledat řešení těchto složitých otázek. „Vaši absolventi odcházejí do světa s vědomostmi a dovednostmi, ale věřím, že také s pevnými morálními základy a odpovědností vůči společnosti,“ vyjádřil biskup svou naději a podotkl, že podobná je i úloha církve. Jak nedávno zesnulý papež František, tak nově zvolený papež Lev XIV. kladou důraz na takový pohled na člověka a svět, který propojuje výzvy současné doby, které jsou dány nezřídka technickým a vědeckým pokrokem, s pohledem metafyzickým a teologickým, v němž je svět Božím stvořením a člověk tvorem stvořeným k Božímu obrazu. „V této perspektivě například problematika umělé inteligence nebo algoritmů je nejen záležitostí techniky, ale také věcí etiky a sociální spravedlnosti a smíru. K promýšlení toho všeho může přispět blahodárné propojování technických a humanitních oborů,“ domnívá se Stanislav Příbyl.

Vyzdvihl také mezinárodní spolupráci Technické univerzity Liberec a její otevřenost světu. V době globalizace označil biskup schopnost komunikovat napříč kulturami a národy jako neocenitelnou stejně jako „nezapomínat na své kořeny a udržet silné vazby s místní komunitou“.

Snímek archiv TUL

Sloužit člověku a jeho důstojnosti

„Jako duchovní si dovoluji připomenout, že každá pravá věda a každý technický pokrok by měly sloužit člověku a jeho důstojnosti. Nechť jsou vaše výzkumy a objevy vždy vedeny touhou učinit svět lepším, spravedlivějším a lidstějším místem pro život. Technologie jsou mocným nástrojem, ale jejich směřování závisí na srdcích a svědomích těch, kdo je vytváří a používají,“ popřál Stanislav Příbyl.

Poděkoval všem pedagogům za jejich práci při formování mladých lidí a povzbudil pedagogy, že jejich poslání je nejen předávat znalosti, ale také být vzorem integrity, poctivosti a lásky k pravdě. „Děkuji studentům za jejich zvědavost, nadšení a odvahu pustit se do nelehkých studijních oborů. A děkuji vedení univerzity za moudrý směr, kterým univerzitu vede,“ uzavřel biskup.

(jmn)

14. ročník konference Poohří

Církev a stát

K poctě kardinála Štěpána Trochty

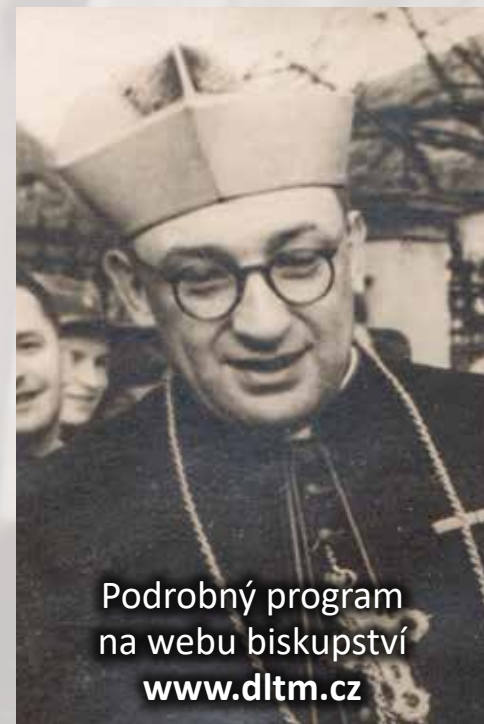
16.–17. října Litoměřice

Pořádají Biskupství litoměřické
a spolek

Historie a současnost Poohří
v Diecézním domě kardinála Trochty

Hlavním tématem konference je život a dílo 17. litoměřického biskupa Štěpána kardinála Trochty. Pozornost bude věnována jeho vzdoru oběma totalitním režimům 20. století i jeho vztahům se Svatým stolicí a obětí, s nimiž se musel vyrovnávat při nástupu do biskupského úřadu. Konference přiblíží i Trochtou ustanovenou tajnou správní strukturu litoměřické diecéze a archivní fondy vztahující se k jeho osobnosti.

Součástí konference pak budou i příspěvky z regionálních církevních dějin od vrcholného středověku po druhou polovinu 20. století.

Podrobný program
na webu biskupství
www.dltm.cz

Novinka pro kněze v litoměřické diecézi: supervize

První desítku kněží v litoměřické diecézi se dostává péče v podobě supervize. Nabídnout ji kněžím se po své zkušenosti rozhodl biskup Stanislav Příbyl. K čemu je dobrá duchovním a lidem, k nimž jsou posláni, jsme se ptali psychoterapeuta a supervizora Michaela Chytrého, který se jim bude pravidelně věnovat.

Co je to supervize?

Podpora a pomoc lidem v pomáhajících profesích, ve školství, ve zdravotnictví, v sociální oblasti apod. Slouží jednotlivým odborníkům, aby se víc orientovali v situacích, do kterých se dostávají. Zároveň jim poskytují ještě další, širší a třeba i hlubší pohled, a hlavně: nadhled.

Proč pro duchovní?

Kněží se setkávají se složitými situacemi v životech lidí, kteří se na ně obrací, a řada těchto situací má schopnost zaskočit a „vykolejit“. Supervize se věnuje těmto těžkostem a napomáhá k jejich pochopení. Prakticky to pro kněze znamená nahlédnout a porozumět tomu, kde a v čem se vlastně ocitl. Ve chvíli, kdy lépe porozumí, proč se některé věci odehrávají právě takto a co se za nimi může „skrývat“, pak teprve přichází čas na hledání odpovědi na otázku „Co se ode mne asi očekává nebo co jsem schopen nabídnout“.

Jasně: právě na kněze se lidé obracejí s vyslovenou nebo nevyslovenou otázkou „co s tím mám dělat?“...

Všichni přitom často postupujeme velice nešikovně. Hledáme řešení, aniž bychom pochopili, co je vlastně původem, důvodem nebo zdrojem toho dění. Kněží spadají do kategorie pomáhajících profesí. A také oni potřebují rozumět těmto vnitřním mechanismům, aby si lépe věděli rady. Supervize je tedy zastavení se nad tím, co se odehrává, aby kněz mohl pomáhat hledat cesty, jak z toho ven.

A proč je důležité něco takového nabízet právě v této době?

Doba pro reflexi a pochopení dění „ve mně a kolem mne“ byla důležitá už před stovkami let. Jestli je někdo v současné době v této oblasti absolutně neošetřený, tak jsou to právě duchovní. Všechny ostatní profese mají různé „hygienické nástroje“, které mají za cíl jim ulevit. Podobnou podporou dnes procházejí zdravotní sestry, lékaři, sociální pracovníci, učitelé... – ale mezi kněžími je to zatím pole neorané.

Jaký dojem na vás udělalo první setkání se skupinou kněží z litoměřické diecéze?

Naše první setkání bych pojmenoval jako „vzájemně se poznávající a očišťávající“, kdy jsme objevovali, co to ta supervize vlastně je. Ještě dlouho a dlouho se ji budeme učit.

Není to tak, že se jednou posadíme a hned už něco umíme. Je to nástroj, který pomáhá odhalovat, ujasňovat si procesy v lidském nitru, pochopit dění v sociální skupině, kde se dotýčný pohybuje. Je to složitý učební proces. Supervize má zároveň za úkol ulevovat, snižovat

zátěž a vést k osobnímu rozvoji. Postupně se tohle všechno učíme a budeme učit – nic se nerozběhne samo od sebe a hned. Supervize učí klást si důležité otázky, na které třeba za běžného provozu není moc prostoru ani času. Učeň také není hned řemeslník, natož mistr.

Dobře, zeptám se obecněji, jakou zpětnou vazbu máte od kněží, kteří už supervizi procházejí?

Dovolím si tvrdit, že výhradně pozitivní. Nicméně v supervizi, skoro jako ve všem konání, platí „fyzikální zákon“: „Kolik kdo přinese, tolik si odnese.“ Supervize a jiné podobné aktivity nelze jen „odsedět a vydržet“, velmi často je to náročné. Teprve když začnu investovat a přinášet něco ze svých zkušeností, poznatků, zážitků, situací, momentů a těžkostí, tak si mohu něco odnést. A to se naštěstí děje.

K čemu byste v této dlouhodobé práci vlastně měli dojít? Co by měla duchovním přinést?

V prvních fázích porozumění, co je na pozadí toho, že se věci odehrávají zrovna takto, čím to je, že se opakují, proč zrovna tento druh lidí mi vyrábí nejistotu, bezradnost, bezmoc, nepokoj a obavy. Ve finále pak větší náhled na sebe samého a důvěru v sama sebe. Tím pádem i úlevu, snížení zátěže a nakonec i uspokojení a pohodu.

A co to může přinést lidem, ke kterým jsou kněží posláni?

Větší porozumění jejich situaci ze strany kněze a tím třeba i jednodušší vzájemné propojení. Kněz, který se víc a rychleji orientuje v různých situacích – ať už svých, nebo těch druhých – se stává logicky fundovanějším odborníkem. Jen abychom si rozuměli, chápat neznámá souhlasit. To aby někdo nenabyl dojmu, že cílem je vše se naučit přijímat a akceptovat.

Dalším přínosem pro lidi, kteří se s knězem setkávají, může být, že kněz přesněji odhalí, co právě tento člověk nejspíš potřebuje a co z toho je schopen a ochoten mu poskytnout. Zároveň se v rámci supervize učíme rozpoznat a respektovat své hranice – jinými slovy: „Umět rozpoznat, co mi ještě patří, abych se tomu věnoval a co už ne.“

Lidé přicházející za knězem občas některé věci nedokáží nebo se neodvažují vyslovit – třeba proto, že kněz reaguje určitým způsobem, který může být neefektivní, brzdící dialog a neumožňující spoluzařazení nad danou situací či problémem. V supervizi proto usilujeme o rozvoj schopností vytvářet bezpečné prostředí, podporovat zájem o dění na obou stranách, pracujeme s uplatňováním respektu apod.

Čili vy je „neučíte“ duchovnímu doprovázení, ale jiným důležitým dovednostem, aby pak duchovní doprovázení mohlo být efektivnější.

Přesně. Rozhodně nemám žádnou ambici a ani mi to naprosto nepřísluší, abych se věnoval jejich duchovnímu světu, ale spíše tomu, řekněme komunikačnímu, kontaktnímu, vztahovému, psychologickému.

Jiří Nývlt

Manželské páry budou připravovat snoubence na manželství

Diecézní Centrum pro rodinu zahajuje o prvním vikendu v říjnu kurz přípravy snoubenců na manželství – a to pro manželské páry, které budou provázet snoubence na cestě ke společnému životu. Centrum mělo od biskupa Stanislava Příbyla za úkol najít manžele, kteří jsou připraveni se k této službě zavázat, tedy vést snoubence v litoměřické diecézi. Tato příprava směřuje k církevnímu sňatku. „Snažili jsme se v každém vikariátu najít alespoň jeden pár, který by byl ochotný tuto službu přijmout,“ přibližuje Iva Růžicková z Centra pro rodinu.

Kurz absolvuje osm párů. Pořadatelé budou manželé Růžickovi z Centra pro ro-

dinu litoměřické diecéze ve spolupráci s manželi Macounovými z Rodinného centra Praha, kteří budou páry školit.

Témata kurzu: k čemu slouží doba chození, smysl manželství, rozdíly mezi mužem a ženou jako obohacení i jako potenciální zdroj konfliktu, komunikace, konflikty, krize, usmíření a odpuštění. Hovořit budou o podobě „primární rodiny“, ze které každý ze snoubenců vyšel, o hospodaření s financemi, jak bude vypadat provoz domácnosti, o sexualitě v manželství, přiblíží výchovu dětí i jejich „nepřícházení“ a v neposlední řadě to bude i téma společného duchovního života a případné angažovanosti ve farnosti. Proberou také

obsah svatebního slibu.

„Jsou to témata, se kterými se manželé setkávají a prožívají je denně. Často je na novou životní etapu nikdo příliš nepřipraví. Na mnoho povolání studuje člověk pět let vysokou školu, ale na manželství nikoliv. A přitom je to tak náročná disciplína,“ vysvětluje s úsměvem Iva Růžicková. Pro kněze v litoměřické diecézi to bude znamenat, že takto získají další spolupracovníky pro formaci budoucích manželů. Připraveni k této službě budou od začátku kalendářního roku. Blíží informace mj. v některém z dalších vydání Zdislavy.

(jmn)

Prostě jsme byli hnedle doma

Těsně před letními prázdninami se v Římě vůbec poprvé setkali biskupové-redemptoristé z celého světa. V období před druhou světovou válkou bylo toto společenství u nás dominantní. Dnes zde žije dvacítká těchto řeholníků a po celém světě jich je kolem pěti tisíc, z toho 58 biskupů. Jedním z nich je náš Stanislav Příbýl.

Proč zrovna Řím a tento termín?

Bylo nachystané Jubileum biskupů, tedy pouť v rámci Svatého roku. Tak jsme se na řádovém ústředí domluvili, že bychom toho využili a měli týdenní setkání, abychom se poznali, řekli si, co děláme a co se nám daří a nedaří. Navštívili jsme také hrob našeho zakladatele sv. Alfonse, který se narodil v Neapoli a zemřel v městečku Pagani.

Bylo to setkání formační, spojené s přednáškami a s reflexí, jak spojit biskupskou službu s charismatem řádu. Naše identita stojí na misionářství, hlásání Krista Vykupitele zvláště těm, kteří jsou chudí nebo na okraji společnosti. Je to přesně to, co zdůrazňoval papež František celý svůj pontifikát. Totéž dělal od roku 1732 sv. Alfons z Liguori.

Připomeňte, kým byl...

Byl to šlechtic, který odešel z advokátní kariéry a stal se knězem. Jako duchovní pak nezůstal nějakým domácím kaplanem ani se nestal farářem v bohatém městě, ale začal se starat o lidi, kterým se v Neapoli nikdo nevěnoval: prostitutkám, rybářům a otrokům, které sem přiváželi na lodích. Jednu takovou vlastnil dokonce jeho otec Josef. Pak Alfons zjistil, že na venkově jsou na tom lidé ještě hůř. I ta poslední prostitutka v Neapoli tu a tam „zakopla“ o kněze, ale o 20 kilometrů dál, což je právě Pagani, je to ještě mnohem horší: odstěhoval se s přáteli kněžími, žil tam, působil a zemřel v prostředí, kde předtím lidé neviděli kněze „jak je rok dlouhý“. Čili to byly klasické periferie papeže Františka v barokní podobě. Biskupem být nechtěl, ale nakonec mu to papež doslova nařídil.

On poslechl a jako biskup se věnoval nejen kněžím a řeholníkům a řeholnicím, ale také chudým lidem.

A to bylo na biskupa té doby nezvyklé?

Ano, vypráví se například, že dostal od papeže prsten s drahokamem. A když už nebylo kvůli neúrodě „co jíst, tak drahokam vyloupil, prodal klenotníkovi, nakoupil chleba a rozdál chudým. Pak rozbil sklenici z červeného skla a střep si vsadil do prstenu. Jenže papež se to dozvěděl, a tak mu dal nový. Jít za lidmi, za kterými nejde nikdo, je zkrátka základní znak našeho řeholní komunity.

Jak se příklad zakladatele redemptoristů projevuje ve vašem biskupském společenství?

Je mezi námi například velká skupina ukrajinských řecko-katolických biskupů, kteří jsou opravdu na periferii, v nebezpečné a tíživé situaci. Několikrát za týden pohřbívají oběti války a pečují o lidi, kteří před boji utekli. Nejmladší kardinál Mikula Bychok je biskupem v Austrálii, ale do jeho správy patří Nový Zéland a celá Oceánie – území o rozloze třikrát větší, než je Evropa. Byla tam i velká skupina biskupů-misionářů z Brazílie a z dalších zemí Latinské Ameriky. Jeden nás pobavil nadsázkou, že má tak hornatou diecézi, že nenajde místo, kde by mohl rovně postavit pingpongový stůl. Pak nám ale zamrzl úsměv na tváři: má osm kněží na celou diecézi a dojezd do některých farností trvá až týden.

Litoměřická diecéze bývá také označována jako periferie na české poměry.

Když si to jako litoměřický biskup srovnám

v hlavě, tak tady na severu máme 105 kněží a někde si lidé ještě mohou vybírat, kam půjdou na mši svatou, tak to opravdu nejsme v nějaké velké duchovní chudobě. Nic to nemění na skutečnosti, že žijeme v kraji, kde je potřeba hlásat evangelium a Krista! Je to periferie někdejších Sudet, periferie často nepříliš dobrého sociálního statutu mnoha obyvatel a periferie vztahů – velmi pochroumaných a rozpadlých. Nemyslím nutně rodinné vztahy, ale i další sociální vazby. Společnost byla roztržena po válce vyhnáním Němců, několikrát přestěhována, pak třeba i kvůli důlní činnosti. Máme tu třeba i přestěhovaný kostel – nebo další zasypaný v haldě. Ale především: vztahy jsou pošramocené a chce to čas, aby se daly dohromady a uzdravily. Proto je nutné v našem prostředí potřeba hlásat evangelium a hlásat Krista.

Což znamená konkrétně pro vás?

Uvědomil jsem si, jak často mluvím více o křesťanských hodnotách než o Kristu. A že často více hovořím o tom „jak na to“ než „s kým“. Proto je potřeba, aby v každém mém kázání a projevu zaznívalo, že Kristus je Pán a že vztah k němu je tím, co dává všemu smysl. Jinak jsme, jak říkal papež František, jen nějaká NGO, prostě neziskovka.

Připomněl jsem si také, že mentálně bych měl být hodně „doma“ a pro ty lidi, ke kterým jsem poslán. Na druhou stranu nejsem „super farář“ ve své diecézi, ale spolu-tvořím kolegium biskupů. A to, že odcestuji do Říma, setkám se se spolubratry a s papežem, to není výlet, ale k mé práci a k podstatě mého bytí to patří. Nestačí mít papeže jen na obrázku v pracovně, nemůžu zažívat společenství biskupů někde po internetu, ale je potřeba se vidět, setkávat a společně některé věci promýšlet.

Jaké bylo setkání s papežem?

Je to člověk s nesmírnou energií. Přebíhal od jedné skupiny ke druhé, usmíval se, podával si ruku se stovkami lidí. Na každého byl milý, a když jsem k němu já, obyčejný Příbýl, přišel, tak jsem opravdu měl dojem, že mě poslouchá a že je tam pro mě. Je to sportovec a je patrné, že je v kondici.

Jeho slova mají hloubku, kterou nedohlédne na první dobrou, takže k jeho textům je dobré se vracet a hledat nové a nové souvislosti. Jsem z něho nadšený.

A krom toho všeho je „všude zdejší“, protože byl generální představený augustiniánů. Když jsem vyřizoval pozdrav od našeho pražského Juana Provecha, okamžitě se mu rozzářil úsměv a dostal jsem za úkol opětovat pozdravení. Prostě jsme byli hnedle doma.

Jiří Macháně

Setkání Lva XIV s biskupem Stanislavem Příbylem. Snímek vatican.va

Synodální tým v litoměřické diecézi zahájil svou službu

Na začátku června pověřil biskup Stanislav koordinací a rozběhnutím realizační fáze Synody o synodalitě jáhna Michala Olekšáka. Ten v průběhu prázdnin v duchu synodality navrhl jeho složení. Zatímco předchozí synodální tým byl tvořen výhradně kněžími, nové složení je pestřejší a zahrnuje různé životní stavy a charismata.

Jak přitom zdůraznil Michal Olekšák, synoda není dílem několika málo vyvolených, ale celého Božího lidu. Kdo tvoří synodální tým? Do týmu byli biskupem jmenováni: za laiky (ženy, sociální oblast): Monika Marková, za laiky (muže): Jiří Nývlt, za řeholníky: Pius Vágner, za jáhny: Michal Olekšák, za kněze: Radek Vašínek.

„Povzbuzením pro všechny je osobní rozhodnutí biskupa být od začátku aktivním členem týmu. Nechce jen přijímat návrhy a závěry na papíře, ale sám se zapojil do procesu naslouchání a rozlišování. Chce tím dát najevo, že realizační fáze synodality není pouze organizační úkol, ale duchovní cesta, kterou je třeba kráčet společně,“ zdůraznil Michal Olekšák.

Povzbudit zájem

První setkání otevřel biskup osobní modlitbou k Duchu svatému s prosbou o dar synodální konverze a o vzájemnou ochotu naslouchat. Hlavním tématem pak byla otázka: „Kdo a jakou cestou se může v naší diecézi vydat k synodální konverzi?“

hned, jiný po delší době. Členové týmu se shodli, že první kroky mohou vést těmito směry: sdílení dobrých zkušeností z farností, kde se prvky synodality již žijí. Zapojení laiků, jáhnů i kněží podle jejich charismat. Pořádání pravidelných setkání pro kněze a jáhny nad tématy synody. Nabídka podpory farnostem, které by chtěly začít žít synodálně, ale neví, jak na to. Biskup Stanislav se vyjádřil, že je připraven spolu s členy rady navštěvovat jednotlivé farnosti, které projeví zájem o tuto cestu.

Modlitby za další fázi Synody o synodalitě

Na první schůzce zaznělo, že samotný tým není tým, kdo „pohne diecézi“. Skutečným hybatelem je Duch svatý. „Pokud mu otevřeme prostor a budeme mu naslouchat, povede nás k překvapivým a radostným plodům. Proto je nesmírně důležité celý proces provázet modlitbou. Realizační fáze synodality se může stát opravdovým duchovním dobrodružstvím, pokud se necháme vést Duchem,“ připomněl v té souvislosti jáhen Michal. Již první setkání přineslo povzbudivé ovoce: řádové sestry dominikánky z Jablonného v Podještědí přijaly prosbu týmu a rozhodly se intenzivně modlit za diecézi a její synodální cestu. Jejich modlitby mají být také znamením, že synodální cesta není jen organizační změnou, ale především duchovní poutí, která stojí na modlitbě, vzájemném naslouchání a důvěře v Boží vedení.

Výzva všem věřícím

Synodální tým vyzývá všechny – laiky i duchovní, muže i ženy, mladé i starší – aby se do tohoto procesu zapojili, každý podle svých možností. Ať už osobní modlitbou, sdílením zkušeností, účastí na setkáních nebo ochotou naslouchat druhým. Cesta k synodalitě je společná cesta. Nevede ji rada, nevede ji biskup sám – vede ji Duch svatý. Pro všechny zájemce: kontakt na diecézního koordinátora Synody o synodalitě je oleksak@dlm.cz.

(jmn)

Pomoc při rekonstrukci fary v Tanvaldě

Významnou pomoc při opravě fary v Tanvaldě, kam se stěhuje z Ústí nad Labem P. Miroslav Šimáček, nabídla Cesta 121.

Cesta 121 je nezisková organizace, která se zaměřuje na pomoc stárnoucím, nemocným nebo jinak znevýhodněným katolickým kněžím v České republice. Jejím cílem je, aby kněží mohli co nejdéle zůstat ve svém přirozeném prostředí – na faře nebo doma.

Rekonstrukci podpoří částkou čtvrt milionu korun. „To je pro mě osobní záležitost a radost, protože P. Šimáček je pro mě legenda, vážím si vši práce, kterou pro církev udělal. Pro Cestu 121 je skvělé, když může pomoci kněžím, kteří v aktivní části života vybudovali velké dílo, a teď na sklonku života jim můžeme být prospěšní a podílet se na tom, že budou mít hezké prostředí. Radujeme se z toho, že se na této rekonstrukci můžeme podílet,“ uvedl zakladatel Cesty 121 Antonín Randa.

Jedním ze zdrojů těchto financí je i golfový turnaj v Liberci. „Navazuje na tradici kdyysi založenou P. Zbigniewem Czendlikem. Díky němu mohla Cesta 121 přijít mezi lidi

z oblasti byznysu a ze vstupního, respektive startovního, se vybere částka, která jde na potřeby Cesty 121. Krom toho máme možnost navázat kontakty a pomáhat potom kněžím, kteří potřebují podporu,“ vysvětluje Randa. Jak říká, někteří hráči mají základní sympatii k církvi, zvláště když řešili některé své osobní záležitosti a navázali s ní už nějaký kontakt. „Přináší to i velmi zajímavá osobní setkání a rozhovory,“ podotýká.

Turnaj nyní Cesta 121 pořádá na svátek sv. Václava ve spolupráci s T-mobilem a se společností Kristýn - služby pro život. Místem konání je tradičně Ypsilon Golf Resort Liberec, který se nachází v malebné krajině u přehrady Fojtka a hráči jej považují za místo nádherné a náročné. Výtěžek je z poloviny určený do Zátone na projekt pro kněze i laiky, kteří trpí závislostmi. „Druhá polovina půjde do Tanvaldu za Mirkem Šimáčkem. Na hřiště nás přijede podpořit i generální vikář Radek Jurnečka,“ uzavírá Antonín Randa.

Více informací o této organizaci lze nalézt na www.cesta121.cz. Snímky archiv Cesty 121

Oslavy tří staletí domova Mater formosy v Hejnicích

Největší chrám v Libereckém kraji – kostel Navštívení Panny Marie v Hejnicích oslavil 1. Července tři staletí od svého posvěcení.

Slavnostní průvod

Slavnost zahájil průvod obcí s koňmi, hudbou a také s krojovanými poutníky z Lužice, kteří sem spolu s Němci a Poláky s oblibou putují prakticky po celou dobu historie chrámu. Ti také dorazili společně se svými biskupy - z Görlitz doputoval Wolfgang Ipolť a z polské Legnice Piotr Wawrzynek.

„Tento velký chrám se stal domovem pro malou sošku Panny Marie, která je zde vzývána jako Mater formosa. Slovo for-

mosus znamená krásný. V případě Panny Marie Hejnické neznamená jen krásu malé milostné sošky, ale krásu té, která je zobrazována,“ zahájil promluvu biskup Stanislav Příbyl. Vysvětlil, že slovo formosa se používá už v Písni písní, kdy je takto označována milá, o níž Šalomoun rozjímá. „Je mnoho definicí krásy. Já bych se přidržel té, která říká, že krása je podoba božského,“ pokračoval Stanislav Příbyl. Jak uvedl, krásný člověk podle

Božích měřítek je člověk, který ze svého nitra vyzařuje podobu Boží, tedy člověk, který je plně obrazem Božím, což lze říci pouze o dvou lidských bytostech. První z nich je pravý člověk a pravý Bůh, Ježíš Kristus, o němž Písmo říká, že je „věrný obraz neviditelného Boha, dříve zrozený než celé tvorstvo“ (Kol 1,15), a potom Panna Maria. „Protože je Kristovou Matkou, ale také proto, že je pokornou služebnicí Páně, má v sobě ten obraz Boží, který my hříšníci více či méně máme v sobě spíše v podobě karikatury a jehož krásu nám vrací až odpuštění ze strany Boží,“ přiblížil biskup.

V jubilejním roce se vrátil k tématu naděje. Připomněl, že my křesťané jsme a máme být – a to zvláště ve Svatém roce – příjemci a nositeli naděje. Dokázat být nablízku trpícím a plakat s plačícími. A to nikoli „hledět“ na utrpení (objektivem kamery nebo monitorem televizoru či počítače), ale neopustit Krista trpícího v našich bratrích a sestrách. „Na mnoha místech na zemi se válčí. To, co můžeme udělat, je přinejmenším stát nablízku a neutěct – podobně jako Maria pod křížem. Neutěct, i když už trvá dlouho, když to unavuje, když už to není in,“ povzbudil a dodal: „Dokázat naslouchat a uchovávat v srdci jako Maria. Jsme lidmi rychlých soudů. Často se stává, že rychleji mluvíme než myslíme. Potřebujeme najít viníka, vysvětlit všechny jevy, pochopit chování druhého člověka. Ale stáváme se tak moudřejšími? Rozhodnutí jít za Pánem jako jeho služebníci předpokládá dobré poznání Božích úmyslů s námi. A ty jsou vždy zahaleny tajemstvím. Bůh si s námi nehraje na schovávanou, ale dává se nám

Mater formosa

poznat postupně, tak, abychom to byli schopni pochopit a přijmout. Nestáváme se lepšími nějakou náhlou změnou, ale postupným růstem. Naší cestou není revoluce, ale obrácení,“ vyzval biskup poutníky a dodával kuraž také k chvále

Pána, k dovednosti radovat se s radujícími. „V dnešní době, která je často kyselá jak šťovík, protože vidíme zpravidla jenom nedostatky a to krásné přehlížíme jako samozřejmé, jsme pokolení nešťastných a otrávených. Ano, mnozí k tomu mají opravdu důvod. Ale pokud se na život nebudeme dívat s nadějí a usilovat o radost, nepomůžeme ani sobě ani druhým. Vždycky je tu příležitost zahlédnout krásu Boží velikosti, lásky, věrnosti a milosrdenství,“ řekl a odkázal opět na Pannu Marii: „Dnes a zvláště dnes, kdy slavíme tak velké výročí tohoto poutního místa, chtějme být jako ona také krásní. Myslím, že už víme, jak na to. Jen prosíme o sílu nastoupit na tuto cestu a vytrvat na ní. A to nepůjde bez Ježíše. Toho jako Maria vždy nesme v srdci a na ruku.“

V závěru bohoslužby poděkoval biskup za 14 let služby místnímu duchovnímu správci Pavlu Andrš, který se v tu dobu chystal na studia do Říma. Stanislav Příbyl zároveň přivítal nového kněze Jiřího Voleského.

(jmn)

P. Pavel Andrš nese sošku Mater formosa následován biskupy Ipoltem, Wawrzynkem a Příbylem

Při mši svaté zněla Dvořákova Kornovační mše

Zpěv lužickosrbských poutníků. Snímky Rafael Ledžbor

Diecézní pout' rodin ke sv. Zdislavě

Snímky Jan Policer / Člověk a Víra

Rodiny z litoměřické diecéze putovaly o posledním prázdninovém víkendu ke sv. Zdislavě do Jablonného v Podještědí.

„Gravitace hrobu svěťice je velká. Přitahuje. Mám radost, že mnoho z vás, co tu jste, už po více než roce biskupské služby znám,“ přivítal poutníky biskup Stanislav Přibyl.

Rodiny přišly poděkovat za prázdniny a prosit o požehnání do nového školního roku.

„Chceme se modlit i za manželství, ze které rodina vychází. Manželství není jen, nějaký papír. Kristus přece povýšil tuto instituci na svátost a z ní rodina vyrůstá. Rodina má proto nadpřirozený význam. Je domácí církví. Místem Božích milostí, které dostáváme pro dobro druhých, abychom také uchovali víru a byli Bohu blízko,“ připomněl biskup. Rodiny povzbudil ke společné modlitbě a vyzdvihl význam křesťanské formace a vzdělávání. „Prosím, posílejte své děti na náboženství. Dojděte za svým knězem, za katechety nebo se obraťte na mne, nějak takovou potřebu jistě vyřešíme,“ uvedl a upozornil, že rodiče tak pomohou svým dětem se v životě orientovat a žít křesťanství naplno.

Po bohoslužbě následovalo setkání a beseda v sále kláštera. Při ní biskup hovořil mj. o pastoraaci v diecézi, své zkušenosti s finskou katolickou církví a tamními poměry a odpovídal na otázky, které se týkaly správy majetku.

(jmn)

Romské společenství na pouti v Římě

Společenství Romů z litoměřické diecéze, hlavně z farnosti Mladá Boleslav, se v polovině prázdnin vypravilo na Jubilejní pout' do Říma. Duchovní doprovod jim dělal kaplan pro pastoraaci Romů na severu Čech, salesián P. Ladislav Nádvorník.

„Byla to skupina, která se pravidelně každý týden schází k modlitbě v mladoboleslavské farnosti, a k tomu jejich přátelé,“ vysvětluje P. Nádvorník. Do Věčného města vyrazili ke svatým branám. Hned první den navštívili Lateránskou baziliku, chrám Santa Maria Maggiore či Svaté schody. „To byl ten nejsilnější a velmi emotivní zážitek. Bylo pro mne obtížné je vystoupat, ale s Boží pomocí jsem to zvládla. V tu chvíli jsem se neovladatelně rozplakala – byl to krásný a dojemný pocit,“ popisuje jedna z účastnic Lenka Fečová, která byla – jak prozradila – na takové pouti vůbec poprvé v životě. Následující den slavili poutníci s P. Nádvorníkem mši svatou v srdci Vatikánu, v chrámu sv. Petra, navštívili chrám sv. Pavla za hradbami a Koloseum.

„Být tam spolu s lidmi, kteří se chtěli především modlit, bylo skvělé. Když jsme přišli k bazilikám, našemu vstupu předcházela desátka růžence, pak jsme teprve prošli svatou branou. Všichni během těch několika dní přistoupili ke svátosti smíření, slavili jsme mše svaté v římských chrámech i v hotelu, kde jsme bydleli,“ přibližuje salesián.

S iniciativou vyrazit na takovou pout' v Jubilejním roce přišli podle jeho slov členové tohoto společenství. „Když už měli zajištěné letenky, oslovili mne s pozváním, kterého si moc vážím,“ popisuje kněz. „Romové jsou mnohem spirituálnější než je obecná populace v naší zemi. K jejich běžné náboženské praxi však většinou nepatří svátosti ani

pravidelná účast na bohoslužbě. Toto společenství je ale krásná výjimka. Většina z nich pracuje v mladoboleslavské automobilce. Je mezi nimi například i přední jazzový muzikant,“ uzavírá P. Nádvorník.

(jmn)

Hlavní bod programu romské pouti byl prohlídka svatých bran. Snímek František Duda

Každý den může být novým začátkem

Léto je za námi. Ale podzim není ani zdaleka „k zahoezení“ – nese v sobě zvláštní napětí. Na jedné straně se příroda zpomaluje a chystá k odpočinku – dny se krátí, listí padá, teplé dny se definitivně loučí (a může nás přepadat deprese). Na straně druhé však právě v tomto čase prožíváme tolik nových začátků!

Začal školní rok, po dovolených a volných dnech nastartovalo pracovní nasazení, rozjíždějí se kroužky i výuka náboženství. Všichni se znovu učíme. Někteří usedat do lavic ve škole, jiní do kanceláří i do rytmu všedních dnů. Jakoby nám podzim chtěl připomenout, že život není jen o uzavírání, ale také o otevírání. Že každý konec v sobě ukrývá příležitost k novému začátku.

Čas jako Boží dar

Písmo svaté nás učí vidět čas jako Boží dar. Už na prvních stránkách Bible čteme, jak Bůh tvoří svět v koloběhu dní a nocí, aby člověk měl možnost zakoušet řád, obnovu a nápravu toho co jsme pokazili. „Pro všechno je určená chvíle a doba pro každou věc pod nebem,“ říká Kazatel (Kaz 3,1). A v knize Zjevení slyšíme zaslíbení: „Hle, činím všechno nové“ (Zj 21,5). Náš život je tak zasazen do plynutí času, který není nepřítel, ale přítel. Díky němu máme možnost stále znovu začínat. A všichni jsme ho dostali dostatek, abychom jej správně využili. A kdy jindy se odehrává náš život než ve dnech (pouze zdánlivě) všedních.

Začátky nejsou lehké ani samozřejmé. Kolikrát bychom rádi něco ve svém životě změnili, ale zdá se, že jsme chyceni do sítě rutiny nebo špatných návyků. Kolik lidí poznalo, jak je těžké s něčím přestat – ať už jde o závislost, zlovyk nebo jen pohodlný stereotyp. A přece právě zde přichází Bůh se svou nabídnutou pomocí, kdy říká: „Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtíženi, a já vás občerstvím“ (Mt 11,28). S Bohem je možné začít znovu.

Dar nové cesty

Velký dar nové cesty zažíváme ve svátosti smíření. Nejde jen o smazání viny a odpuštění hříchů, ale o možnost proměny. Smí-

ření otevírá dveře, které sami od sebe často otevřít nedokážeme. Učí nás, že i po pádu je možné povstat a že Boží milost není jednorázová, ale stále dostupná.

Každý začátek je pozvánkou k naději, je to neustálá trpělivost Boha se svým nepoučitelným stvořením. Nejde o nudný stereotyp („zase znovu od začátku“), ale o možnost korigovat směr, upravit kormidlo. Jako když námořník na moři o pár stupňů pootočí lodí, zdá se to málo, ale po delším čase ho to přivede do úplně jiného přístavu! Podobně i v našem duchovním životě. Často nejde o velké obrácení, ale o drobný krok: začít znovu se modlit, otevřít Písmo, jít k svátosti, omluvit se, udělat si čas na rodinu nebo dokončit započaté předsevzetí. Tyto malé začátky mají moc proměnit nás samotné a probudit v nás naději v naši proměnu.

Otevřít se Boží milosti

Frustrace dnešní doby ze všeho negativního, co vidíme a slyšíme, nás může srážet na kolena a mnohdy nám brání úplně se změnit. Někdy se cítíme uvězněni ve svých návycích nebo špatných náladách a rezignujeme na možnost nového začátku. Známe to z oblasti závislosti – člověk si ani nevšimne, jak pomalu sklouzává do něčeho, co ho začne ovládat. A najednou je „v pasti“. Právě proto jsou důležité předěly našich životů. Ty mohou mít podobu fyzického i duchovního restartu, jako je zpověď či duchovní obnova. Připomínají nám, že nic není definitivně ztracené, pokud se otevřeme Boží milosti.

Možná největší dar, který od Boha dostáváme, je svoboda začít znovu – nejen jednou, ale stále. Každý den může být novým začátkem. Každé ráno je příležitostí vstát s novou nadějí. A každý podzim, i když přináší chlad a tmu, může být pro nás znamením: život se nezavírá, ale otevírá. Proto se nebojme nových začátků. Jsou Božím darem, skrze který můžeme znovu a znovu zakoušet, že On je věrný a že s ním se nikdy neocitáme na slepé koleji.

A na závěr připojuji modlitbu:

*Pane, děkuji Ti za dar nových začátků.
Dej mi odvahu odkládat to, co mě svazuje,
a uť mě znovu a znovu nacházet cestu k Tobě.
Ať se každý den stává příležitostí k novému kroku,
k větší svobodě a hlubšímu životu s Tebou.
Amen.*

P. Pius Zdeněk Vágner,
duchovní správce z Doksan a Bohušovic nad Ohří

Nápad, jak oslavit „Dušičky“

Třetí setkání Diecézní pastorační rady se na svátek sv. Ludmily věnovalo především slavení Vzpomínky na všechny věrné zemřelé. Biskup však nejprve představil Davida Horáčka – kněze, který byl čerstvě ustanoven do Děčína-Podmokel a Stanislav Přibyl jej zároveň pověřil koordinací pastoračních aktivit v diecézi. Biskup také připomněl dlouhodobý cíl pro práci rady: pastorační plán diecéze. „Je třeba zkoncentrovat síly a vrhnout naše úsilí na jinou než záchovnou činnost,“ zdůraznil.

Stanislav Přibyl přišel s námětem na oslavu „Dušiček“ společně s lidmi, kteří do kostela nechodí. Navrhl podobně otevřenou akci jako je Noc kostelů s pozváním

pomodlit se za naše blízké, zavzpomínat – a připravit „nizkoprahové“ setkání v jednotlivých farnostech, městech i vesnicích. Pozvat tedy každého kdo je ochoten se přidat. Diecézní pastorační rada pak věnovala čas snášením nápadů, jak takové společné slavení pojmout. Výsledkem bude zvláštní vydání časopisu Zdislava, které vyjde vzápětí po tomto čísle a které přinese náměty na průběh této akce. Stejně tak budou tyto informace dostupné na webu a sociálních sítích litoměřické diecéze.

(jmn),
snímek Alice Macková

Stěhování kněží v litoměřické diecézi

Ve čtyřech farních obvodech letos v létě proběhla výměna kněží. Před biskupem a generálním vikářem stál náročný úkol uspořádat duchovní správu v některých farnostech. Na pomoc přišli do diecéze i řeholní kněží od redemptoristů a jezuitů.

„Děkuji všem duchovním správcům, jichž se to týkalo, a kteří tyto změny vzali za své a přijali nové štace. Víím, že to pro ně bylo náročné. Ať už kvůli vzdálenosti nebo věku. Přesto všichni pochopili, že je to pro dobro diecéze jako celku i jednotlivých farních společenství. Patří jim velké poděkování za porozumění, s jakým vše proběhlo,“ komentuje personální změny generální vikář Radek Jurnečka a dodává: „Stejně tak děkuji všem dotčeným farníkům. Cením si jejich pochopení a porozumění, že přijali vysvětlení. Pevně věřím, že to povede k dobrému a jednotlivé farnosti nabudou vítr do plachet a přinese jim to spíše to dobré, třeba i nový způsob pastorace a nový styl ve společném životě v komunitě i ve společenském životě navenek.“

Do Hejnic s Němčinou

Na začátku byla žádost P. Pavla Andře z Raspenavy a Hejnic, aby mohl jít studovat. „Vzdělané kněze potřebujeme, v jeho případě jde o další právní vzdělání, proto mu otec biskup vyhověl,“ popisuje generální vikář. Tak se uprázdnila jeho farnost v Raspenavě a na poutním místě Hejnice. Vybírat nástupce bylo nutné s jedním zásadním kritériem: aby uměl dobře německý jazyk, protože na toto místo tradičně přicházejí v hojném počtu poutníci ze sousedního Německa. „Velkým znalcem Němčiny v naší diecézi je Jiří Voleský, v té době farář v Trmicích. Tak ovšem vznikla trhlina v Trmicích. A soused z Ústí nad Labem, P. Miroslav Šimáček, navíc již dříve žádal, aby ve svém věku mohl jít do menší farnosti,“ přibližuje změny P. Jurnečka.

Tanvald, Ústí a Trmice

P. Šimáček si zároveň přál „přiblížit se“ Příchovicím. Je to místo, které přirostlo k jeho srdci, protože stál u zrodu tamního centra pro mládež. Proto pro něj padla volba na Tanvald a okolí. Do Trmic zamířil P. Pavel Ajchler, který byl kdysi kaplanem v sousedním Ústí nad Labem. Biskup a generální vikář byli vedeni vědomím, že region zná a nemířil by do

cizího prostředí. Řešení v Ústí nad Labem bylo podle generálního vikáře poměrně jednoduché – farním vikářem byl u P. Šimáčka P. Martin Davídek, a proto jej biskup jmenoval duchovním správcem a arciděkanem v Ústí.

Hrádek nad Nisou, Nové Město pod Smrkem a Mníšek

Z farnosti v Hrádku nad Nisou odešel už před delším časem P. Radek Vašínek sloužit do pražského semináře bohoslovcům jako spirituál. Místní lidé však opakovaně volali po knězi, který by byl ustanovený do jejich farnosti. „Řešení jsme našli. P. Antoni Wasil z Nového Města pod Smrkem se nám zdál být, trochu nevyužitý, protože jeho farnost je poměrně malá co do počtu lidí. Proto jsme s panem biskupem navrhli, že by šel do Hrádku nad Nisou a jeho farnosti se připojí k Raspenavě a Hejnicím a postará se o ně P. Voleský. Jeho farní obvod přímo navazuje a tvoří s Novým Městem logický a funkční celek,“ doplňuje generální vikář.

A aby nemusel P. Voleský cestovat mezi Raspenavou a Mníškem, byl Mníšek přifařen k Liberci.

Výsledkem těchto přesunů je, že P. Ajchler spravuje Trmice, P. Voleský Raspenavu, Hejnice a okolí a P. Šimáček Tanvald a okolí a o Ústí nad Labem pečují P. Martin Davídek jako arciděkan.

Ze Svaté Hory do Děčína

Historickou změnou je pak zářiový příchod redemptoristů ze Svaté Hory do Děčína-Podmokel (viz samostatný článek). Vystřídali P. Františka Jirásku, který ve farnosti sloužil 35 let. „Má již důchodový věk a sám říkal, že už by byla zapotřebí pomocná ruka. Odstěhoval se z fary do bytu, který má v Podmoklech a bratři redemptoristé se v současné době zabydlují na fare,“ doplňuje P. Jurnečka.

Posila od jezuitů

Do Benešova nad Ploučnicí v létě přibyl ještě mladý kněz od jezuitů P. Václav Novotný, který se stal farním vikářem (kaplanem) u svého jezuitského spolupratra P. Vojtěcha Suchého.

Jiří Nývlt

Svatohorští redemptoristé v Děčíně

Historickou událost prožila den před svátkem Narození Panny Marie farnost v Děčíně-Podmoklech. Do služby místnímu společenství uvedl biskup Stanislav Příbýl tři redemptoristy, kteří dosud působili na Svaté Hoře u Příbrami.

Věřící se shromáždili před kostelem sv. Františka z Assisi. Biskup přišel s klíči od kostela, které předal novému faráři P. Davidu Horáčkovi, aby chrám symbolicky odemkl. Spolu s věřícími, s biskupem, spolubratry P. Pavlem Hudousem a P. Janem Kuníkem, dosavadním duchovním správcem P. Františkem Jiráskem a s kněžími z okolních farností i s provinciálem redemptoristů P. Jozefem Mihokem pak všichni vstoupili do chrámu.

V promluvě biskup vyzdvihl v kontextu liturgických textů především téma Jubilejního roku „naděje“. Povzbudil trio redemptoristů, aby byli těmi, kdo ji nejen přijímají, ale byli i jejich svědky. „I když se musíme někdy stěhovat a naši přátelé se nám vzdáli. Sám jsem to prožil před rokem, když jsem přišel do této diecéze. Naším povoláním je vždycky život v plnosti,“ připomněl biskup. Jak zdůraznil, to vše se musí odehrávat ve velké důvěře v Boží vedení a přispěl i svou osobní zkušeností z doby své vážné nemoci. „Denně jsem se modlil v breviáři, Bože do Tvých rukou svěřuji svůj život“. A pak přišla diagnóza rakoviny. Za tři dny následovala operace, musel jsem změnit všechny své plány a žít to, co jsem celý kněžský život vyslovoval v modlitbě. Vše dobře dopadlo a tak tu dnes mohu být zdrav,“ popsal a dodal, že v Bohu je naděje, která nikdy neuhasne. „Říká se, že naděje umírá poslední, ale u nás křesťanů neumírá nikdy, protože Kristus nám zajistil, že už všechno dobře dopadlo. Svou smrtí smrt přemohl a daroval nám život. Je naším úkolem tuto naději předávat druhým lidem,“ upozornil nejen kněze, ale celou místní farnost.

Po promluvě následovala obnova slibů, které kněží skládali při svém vstupu do řádu a kněžském svěcení – a před provinciálem redemptoristů P. Jozefem Mihokem i biskupem Stanislavem Příbylem. Pak se biskup obrátil na shromážděné věřící, aby v přímluvách prosili Boha za nové duchovní správce, za svého biskupa a kněžská povolání.

Tradicí při uvádění nového kněze do farnosti je i symbolické vyjádření poslání faráře. Biskup proto s P. Horáčkem obešel několik míst v kostele. V presbytáři u sedadla (sedes) připomněl úkol předseda shromáždění věřících a řídit modlitbu, u oltáře pak péči o to, aby eucharistie byla středem života farního společenství, u ambonu aby kněz hledal cesty, jak předávat poselství evangelia, u křtitelnice aby přiváděl Bohu ty, kteří se rodí pro

svět, u zpovědnice aby měl na paměti, že má usilovat o spásu duší a že je služebníkem Boží spravedlnosti a milosrdenství. Na samý závěr této pouti chrámem pak biskup u svatostánku vyzval, aby kněží byli muži modlitby a osobním příkladem přiváděli věřící k adoraci Krista přítomného ve svátosti.

Biskup představil také další úkoly redemptoristů. P. Jana Kuníka pověřil duchovní péčí ve zdravotnických zařízeních a zařízeních sociální péče v Děčíně a také službou kaplana v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem. P. Pavla Hudouska jmenoval duchovním probohosudovské gymnázium a základní a mateřskou školu. Někdejší představený svatohorské komunity, P. David Horáček, obdržel dekret, kterým mu biskup svěřil koordinaci pastoračních aktivit v celé litoměřické diecézi.

Na závěr bohoslužby pak biskup poděkoval za dosavadní službu P. Františku Jiráskovi, který v Podmoklech působil dlouhých 35 let.

Ke slovu se také dostal provinciál redemptoristů Jozef Mihok, který poděkoval biskupovi za pozvání spolubratří a jejich srdečné přijetí v litoměřické diecézi. Farnost příchod nových kněží oslavila ještě při následném agapé na prostranství před kostelem.

Jiří Nývlt

Arnoltická zvonová slavnost před kostelem

Od 16. srpna zní zvonová souhra také v Arnolticích. Vedle oseckého kláštera se nové zvony staly centrem žehnací slavnosti hned několika obcí v okolí Arnoltic na Děčínsku.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Arnolticích dostal pět nových zvonů a opravy se dočkal jeden historický. Barokní svatostánek momentálně prochází rekonstrukcí, a tak se slavnost odehrála venku. V závěru mše svaté biskup Stanislav Příbýl zvony požehnal – a následně je jeřáb vytáhl do věže kostela. V pozdním odpoledni je pak zvoníci „ručně“ rozezněli.

Arnoltický chrám je centrálním farním kostelem pro Janov, Labskou Stráň, Kámen a Bynovce. Slavnost začala v předvečer slavnosti, kdy nazdobené zvony postupně doputovaly do tří obcí, které na jejich pořízení také přispěly. „Pojal jsem to tak, že by bylo dobré, aby se místní obyvatelé na jejich pořízení mohli podílet. Evropská dotace nám nestačila, a tak jsme obešli okolní zastupitelstva se sbírkou. Od lidí i obcí jsme pak vybrali milion korun, 250 tisíc přispěl Českoněmecký fond budoucnosti a další prostředky věnovali podnikatelé. S pomocí projektového manažera Lukáše Tomka jsme vyhlásili výběrové řízení, objednali zvony u Rudolfa Pernera v Pasově a teď jsme mohli konečně slavit, že se podařilo požehnáním celé to dílo uzavřít,“ popisuje správce farnosti Marcel Hrubý.

Kostel je chloubou Arnoltic a obec se na jeho opravách podílí. Obrovskou rekonstrukcí musel projít také po roce 1906, kdy vyhořel a zůstaly z něj jen obvodové zdi. Po tomto neštěstí tam opatřili zvony, které ale „odnesla“ první světová válka a ve věži zůstal jediný, který nyní dostal nové kování a srdce a má své místo na nové zvonové stolici spolu se zvony Panna Maria (1178 kg, tón E1), sv. Josef (861 kg, tón Fis 1), sv. Václav (552 kg tón A1), sv. Bonaventura (387 kg tón H1) a sv. Valentýn (152 kg tón E2).

Z Valašského Lidečka, z olomoucké arcidiecéze, dojezdila do Arnoltic na slavnost muzika Lidečanka a doprovodila (nejen) mši svatou. Večer zahrála i na pouťové zábavě, protože kostel je zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie a celá slavnost se uskutečnila při příležitosti oslav jeho patrona.

(jmn)

Žehnání zvonů se uskutečnilo také v Libochovicích 11. července. Na slavnost dorazil biskup Stanislav Příbýl. Snímek Petr Synek / Člověk a Věra

Snímky ze slavnosti v Arnolticích
Ján Simkanin / Člověk a Věra

Snímky z žehnání zvonů v Oseku
Jana Chadimová a Jakub Šerých / Člověk a Věra

Biskup žehnal zvony ve věži oseckého kláštera

Nebývá zvykem, že by biskup při žehnání zvonů prolézal věž. V klášteře v Oseku, v podhůří Krušných hor, si v neděli 17. srpna takovou rozcvíčku „dopřál“ biskup Stanislav Příbýl.

Požehnal největší soubor zvonů v České republice, na který se správci kláštera Jindřichu Koskovi podařilo získat evropskou dotaci. „Že je to náš největší souzvuk zvonů, potvrdili kampanologové při svém nedávném kolokviu v Plzni. V půli srpna se tak poprvé rozeznělo všech jedenáct zvonů společně. Napříště budou takhle zvonit jen při velmi slavnostních příležitostech,“ popsal správce kláštera Jindřich Koska.

Žehnání „až na místě“, tedy ve zvonových stolicích, je unikátní a proběhlo na přání biskupa. „Chtěl vystoupat nahoru a slíboval, že vyleze všude. Možné to je ale jen ve věži prelatury, kde visí sedm zvonů. Čtyři další jsou v transeptu kostela a to je místo opravdu nepřístupné,“ popisuje správce.

Zvonení je plně automatické a zvony se budou běžně používat jako avízo bohoslužby a při ranním, poledním a večerním vyzvánění. Jejich zvuk se širokým údolím pod Krušnými horami ponese v každou denní dobu a při různých příležitostech jinak. Při velkých slavnostech a významných dnech se navíc rozezní jediný dochovaný historický zvon z roku 1673, který se nachází ve zvonici prelatury.

„Podávali jsme osmnáct projektů i pro Mariánské Radčice a Bohosudov – to nám obojí vyšlo, dále je to oprava krovu a střechy Panského domu a návštěvnického centra v opatství Osek. To jsou projekty OPST – spravedlivá transformace pro Ústecký kraj znevýhodněný hornictvím,“ doplňuje Jindřich Koska.

Po výběrovém řízení zvony odlila pasovská dílna Rudolfa Pernera. Největší z nich nese jméno Robert a váží 2300 kg. Celkově vyšel soubor zvonů na 14 milionů korun – 5 % vlastní zdroje a 95 % pokryla evropská dotace z výzvy IROP ITI. V ní byl podobně úspěšný projekt obnovy velkých varhan v opatství nazvaný Propojení regionu hudbou. Suma všech schválených projektů dosáhla k 226 milionům korun.

Jiří Nývlt

Jubileum mládeže aneb putování ke svatým bránám v Římě

Jubileum mládeže probíhalo od 28. července do 3. srpna 2025 v rámci Svatého roku, přivedlo do Říma více než milion mladých lidí ze 146 zemí světa – včetně přibližně 1 250 poutníků z České republiky. Vrcholnou část tvořily večerní vigilie 2. srpna a nedělní mše svatá 3. srpna v otevřeném areálu římské oblasti Tor Vergata, kde se podle oficiálních údajů shromáždilo přes jeden milion účastníků. Šlo o největší setkání letošního Jubilea a podle mnohých i událost s největší účastí v Itálii za posledních 25 let.

Z litoměřické diecéze se vydalo společně do Říma na Jubileum mládeže 75 poutníků a dalších 10 dojelo po vlastní ose

První mši svatou jsme slavili na místě, kde předávali svou lásku ke Kristu ostatním svatý František a svatá Klára v Assisi. Po modlili jsme se u jejich hrobů. Poklonili jsme se u ostatků blahoslaveného Carla Acutise, který byl nedávno blahorečen.

Večer nás naši obětaví řidiči autobusu dovezli na místo ubytování v Římě, které se na pět nocí stalo naším domovem. Tam jsme pak chodili spát celí uchození. Naštěstí nás po horkých dnech v Římě čekala už jen ledová sprcha s jednotnou teplotou. Doslova. Ve sprchách tekla jen studená a nocí se tedy ozývaly různé výkřiky těch, kdo reagovali na její teplotu. Spánku jsme moc nedali. Každý den pro nás připravil nové výzvy. Každé dopoledne nás čekal program s českou mší svatou. Výjimkou byla mše svatá u svatého Pavla za hradbami. Většina poutníků to odtamtud vzala na oddychovou koupáčku k moři. Odpoledne jsme využívali k projití svatých bran v bazilikách: svatého Petra, lateránské, Panny Marie větší a svatého Pavla za hradbami. Často nás v trpělivosti školila římská hromadná doprava: autobusy vůbec nedodržovaly jízdní řády, metro přestávalo jezdit a vlaky? Kam se na ně hrabou České dráhy. Průměrně jsme trávili v dopravě šest hodin denně.

Komu nestačilo jen procházet svatou branou, ten mohl využít spoustu další otevřených kostelů, které nabízely možnost zastavit se u ostatků světců. Člověk si mohl vybrat, kde se duchovně občerství. V Římě se zakopává o kostely na každém rohu. V českém centru jsme se mohli ve čtvrtek na adoraci ještě duchovně ztišit ze všech těch zážitků. Páteční den se zpovíдалo. Kdo chtěl, mohl využít v pátek večer kající bohoslužby v českém centru – a na zpovědníky se stály dlouhé fronty.

V sobotu ráno jsme si zabalili své krosny a kufry, uložili jsme je v českém centru a vydali se na pouť na Tor

Vergatu, kde se konala před 25 lety vigilie se svatým otcem Janem Pavlem II. Tentokrát jsme vítali Lva XIV. Bohužel nemohu porovnat, jaká byla nálada před 25 lety, ale věřím tomu, že kdo se vydal letos na Tor Vergatu, ten zažil neuvěřitelnou atmosféru. Vidět svatého otce a slyšet jeho povzbuzení a podporu ve víře bylo skvělé. (Kdo se nemohl zúčastnit Jubilea naživo, ten může některé přenosy zhlédnout přes TV Noe.)

Sekce pro mládež vytvořila moc prima české centrum. Liturgie byla překrásná. Naši biskupové si pro nás připravili katecheze a střídali se v celebrování mší svatých. Poutníci litoměřické diecéze tam měli bohaté biskupské zastoupení. Byl tam nejen náš biskup Stanislav Příbyl (moc mu děkujeme, že se s námi vydal do Říma), ale i emeritní biskup Pavel Posád. Kdo z poutníků to měl?

Díky Bohu za krásné setkání, které jsme mohli prožít.

Hanka Tahotná, Diecézní centrum mládeže

Jaká byla pouť do Věčného města?

Bylo nedělní odpoledne 27. července, když dva autobusy mladých lidí vyrazily z Litoměřic do Říma. Po požehnání i krátké modlitbě na cestu se nám otevřela naše společná pouť, od P. Jiřího Smolka víme, že bude drsná, ale krásná.

Zastávka v Assisi

Neobyčejně krásné a malebné městečko na úpatí útesu se stalo místem našeho prvního většího zastavení a naší první společně slavené liturgie. František z Assisi, jehož přítomnost zde jsme cítili nejen z mnoha vitrín a obchůdků se suvenýry, zde zanechal svoji nesmazatelnou stopu. Míjíme tady mnoho kamených domů a domků, také kostelíky, z nichž většinu můžeme i navštívit. Kostel Santa Maria Maggiore se stal místem posledního odpočinku dnes už svatého Carla Acutise. Ani nekonečná fronta lidí a vydatný liják nás neodradily od úsilí a snahy jít se k tomuto podivuhodnému italskému teenagerovi podívat, v modlitbě ho také krátce pozdravit a poprosit.

V cíli: Řím

Na úterní zahajovací mši na svato-petrském náměstí ve Vatikánu podle pozdějších zpráv dorazilo asi 120 tisíc mladých poutníků. Po mši svaté nás čeká překvapení. Papež Lev přijíždí ve svém papamobilu mezi nás. Jásot nás všech je ohromný, o to větší, že jeho příjezd mezi nás byl nečekaný a předem neplánovaný.

Následující dny máme možnost více poznat Řím. Procházíme Svatými branami. Zakoušíme nádheru, která na nás a mnohé další přichází čeká ve všech papežských bazilikách. Obdivujeme krásné malby a sochy, mistrovská díla renesančních umělců... To všechno jsme mohli vidět na vlastní oči.

Vedle prohlídky památek a kostelů jsme se mohli účastnit i programu v našem českém centru, v kostele Santa Maria Regina Mundi. Naši biskupové zde s námi slavili každý den bohoslužbu, ve svých homiliích nás přiváděli k hlubšímu prožívání naší římské pouti.

Ve čtvrtek jsme směli společnou českou liturgii slavit v bazilice sva-

tého Pavla za hradbami. Zde k nám v promluvě zazněla slova našeho litoměřického biskupa Stanislava Příbyla: „... A tak vám, milí přátelé, přeji a přeji to samozřejmě i sobě, abychom si vážili věci starých a osvědčených, ale abychom se také nebáli vždy přijmout něco nového, abychom se nebáli zastavit se a přitom růst, nerosteme jenom pro vlastní potřebu. Potom můžeme stát pevně na nohou a stát se pomocníky nebo alespoň orientací těm druhým, jako svatý Pavel, jako svatý Ignác. Kéž nám Pán dá dostatek milosti, pozorného ucha a pozorného srdce, abychom mohli i takto využít naši pouť, která nám dnes přináší moment zastavení, moment zamyšlení, ale také moment určitého vrcholu.“

Sice jsem se nezúčastnil úplně všech bodů programu, který se v českém centru nabízel, mohu ale za sebe říci, že mě také velmi zasáhlo a ke mně promluvalo páteční večerní rozjímání. Měli jsme možnost se po náročném dni zastavit, zklidnit a rozjímat. Také slova arcibiskupa Josefa Nuzíka byla povzbudivá, po nich následovala svátost smíření, všichni kněží v centru zpovídali, hrála hudba a my se mohli plně věnovat Pánu Bohu. Ta atmosféra byla krásná.

Tor Vergata

V sobotu jsme se vypravili na závěrečnou pouť na Tor Vergatu, pláň, na které jsme se měli znovu setkat se Svatým otcem. Co nám navíc i teď, stejně jako celý týden přišlo vhod, bylo počasí. Místo obvyklých čtyřicítek jsme po celou dobu římské pouti měli krásných třicet stupňů. Nyní v našem sektoru máme pěkný výhled na obrazovku a tribuna je na dohled. A pak přichází vigilie a slova papeže Lva XIV.

„Drazí mladí,“ říká Svatý otec, „Ježíš je přítel, který nás vždy doprovází na cestě formování svědomí. Pokud se skutečně chcete setkat se Vzkříšeným Pánem, naslouchejte jeho slovo – evangelium

spásy. Přemýšlejte o svém způsobu života a usilujte o spravedlnost, abyste pomáhali budovat lidštější svět.“ Několikrát papež Lev citoval i svatého Augustina. „Vzbuzuješ nás, Pane, abychom tě chválili, neboť jsi nás stvořil pro sebe, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě... Pane, chtěl bych tě hledat... a volat k tobě znamená věřit v tebe“ (Vyznání, I, 1).

Noc po vigilii je klidná, narušená jen slabým, několikaminutovým deštěm. Někteří z nás ještě spí, když začíná nedělní liturgie. I dnes k nám promlouvají slova Svatého otce, na naší pouti tentokrát naposledy. „Drazí mladí, naši naději je Ježíš. Je to On, jak říkával svatý Jan Pavel II., „kdo ve vás probouzí touhu učinit ze svého života něco velkého, kdo vás povzbuzuje, abyste usilovali o osobní růst a o lepší společnost, lidskou a bratrskou“ (XV. Světový den mládeže, modlitební vigilie, 19. srpna 2000). Držme se Ho, zůstávejme v Jeho přátelství, stále – pěstujme ho skrze modlitbu, adoraci, eucharistické přijímání... Nespokojte se s málem. A tehdy uvidíte, jak ve vás i kolem vás den za dnem roste světlo evangelia. Svěřuji vás Marii, Panně naděje. S její pomocí – až se v následujících dnech vrátíte do svých zemí, do všech koutů světa – pokračujte s radostí v cestě ve stopách Spasitele, a svým nadšením a svědectvím víry strhněte každého, koho potkáte! Šťastnou cestu!“

Josef Kail z Řehlovic

Josef Kail, Vojtěch Kraus, Jan Kail a Veronika Kailová - trmičtí a řehlovičtí farníci.

Co byl ten největší zážitek na Jubileu mládeže?

Antonín Ješuta,
Příchovice

Pro mě byl jeden z nejsilnějších zážitků z Říma společná adorace a modlitby na Tor Vergatě. Nebylo tam vidět jen velké množství lidí, kteří přijeli do Říma, ale ohromné a krásné společenství církve, které spojuje Kristus.

Kryštof Kindl,
Liběšice u Litoměřic

Nejkrásnější byla vigilie na Tor Vergatě, kde se shromáždil milion lidí. I přes všechny chaos a nepohodlí, které jsme museli překonat, nastal v okamžiku začátku adorace hluboký klid. Každý si našel prostor ke ztišení a při pohledu na lidi kolem mě – poutníky ze všech koutů světa, kteří klečeli, rozjímali a modlili se – jsem si s jistotou uvědomil, že Ježíš je skutečně přítomen mezi námi. Prožíval jsem, že Bůh je tam s každým z nás, obklopuje nás svou nepředstavitelnou láskou. Byla to chvíle, kdy o Boží přítomnosti nešlo pochybovat.

Adriana Sirovičová,
Most

Jeden z mých nejintenzivnějších zážitků z Jubileu 2025 byla vigilie s papežem Lvem XIV. Uvědomila jsem si, jak moc jsem vděčná, že mohu být v Římě, že jsem měla možnost vidět papeže, a pocítila jsem, jak moc mě Bůh miluje. Došlo mi, že všechno je tak, jak má být. Naplnil mě pokoj a radost z toho, že mohu hledět a vnímat Ježíše společně s papežem.

Benedikt Olekšák,
Dlouhý Most

Jubileum mládeže pro mě bylo velkou radostí a hlubokým duchovním povzbuzením. Ujistil jsem se, že Ježíš je skutečně v každém okamžiku našeho života a že na cestě víry nejsme nikdy sami. Kolem nás jsou mladí lidé, kteří věří a sdílí stejnou naději. Ze všech silných zážitků se mě nejvíce dotkl okamžik při mši svaté v českém centru, kde jsme si připomínali křest. Jsme Božími dětmi bez ohledu na cokoli a naše cesta poutníka nikdy neuhasne. Některé chvíle se slovy vyjádřit prostě nedají – jen prožít s otevřeným srdcem.

Veronika Pokorná,
Ústí nad Labem

Na jubileu v Římě mne velice zasáhla páteční kající bohoslužba. Mnoho lidí si totiž zašlo ke svátosti smíření, někteří dokonce po několika letech. Byla to další z mnoha příležitostí, jak zakusit nekonečnou Boží lásku.

Eva Drašnarová,
Lovosice

Letošní jubilejní pouť do Říma byla pro mě nezapomenutelná. Mnoho věcí mi došlo a spoustu jsem si toho srovnala. Zároveň cítím, že se mi prohloubily vztahy s lidmi, se kterými jsem putovala, a našla jsem naději, kterou jsme všichni hledali. Nejsilnějším zážitkem pro mě bylo svaté přijímání při mši svaté s papežem. Ani nevím proč, ale cítila jsem silnou Boží přítomnost a věděla jsem, jak ke mně promlouvá. Bylo krásné vidat mladé lidi naplněné láskou, Boží láskou,

a pozorovat, jak je každý jedinečný. Nej důležitějším poutníkem, který se mnou putoval, byl Ježíš Kristus, právě s ním cítím největší sblížení. On sám mi totiž dal možnost na pouť jet, bezpečně se vrátit zpět. A celou tu dobu byl s námi se všemi a mohli jsme cítit jeho přítomnost a největší lásku.

Marija Miškovská,
Jablonec nad Nisou

Velikou stopu v srdci mi zanechala vigilie, konkrétně adorace. Proč? Protože nikdy předtím jsem necítila v srdci tolik Boží přítomnosti jako tehdy. Tento okamžik pro mě znamenal na duchovní cestě mnoho a přeji každému, aby ho zažil. Jsem nesmírně vděčná.

Eliáš Spal,
Krompach

Na mě asi nejvíc působilo množství lidí, kteří se tam sešli. Jelikož málo jezdím na větší křesťanská setkání, byl toto pro mě doopravdy šok. Všichni tihle mladí lidé se sešli kvůli jedné osobě, kvůli Ježíši, aby ho uctivali. Toto bylo pro mě nejsilnější.

Prokop Kindl,
Liběšice u Litoměřic

Všechno, co jsem v Římě zažil, mělo nějaký důvod. Například římská MHD. Tam jsem si uvědomil, že každý člověk je takový cestující na pozemském putování. Ne vždycky se podaří dostat do správného vlaku. Ale Bůh je ukazatel, který nám to správné nástupiště ukáže, a proto bez Boha jako ukazatele nemáme žádnou možnost se dostat k němu, do nebeského království.

Matouš Marek

První červencový týden patřil také čtvrtému ročníku **ministrantského tábora** farnosti Jablonec nad Nisou určeného pro kluky ve věku od šesti do 16 let. Během jednoho týdne měli ministranti možnost soutěžit v herních i věkových oddílech a získávat bobříky za splněné úkoly. Každý den byla na programu také mše svatá a ministrantská schůzka, kde se kluci mohli dále zdokonalovat ve svých dovednostech. Příští rok se tábor uskuteční v Rokytnici nad Jizerou.

Text a foto Jan Praus

Letos z Hejnic do Filipova

Už čtvrt století putují mladí lidé ze severu Čech na letní pouť mládeže litoměřické diecéze. Jelikož letos je Jubilejní rok, tak se mladí lidé vydali z jednoho jubilejního poutního místa do druhého – z Hejnic do Filipova.

Vyrazili v pondělí 25. srpna z Hejnic, kde pouť začala mší svatou s biskupem Stanislavem Příbylem, který je povzbudil na cestu (a pozval je na večeři). Pak se vydali na první etapu do Raspenavy. „Před večerní modlitbou jsme se seznámili, pověděli si, jak to chodí na pouti. Vysvětlili jsme si, jak fungují pastýři a ovečky – v obálce jsou jména poutníků, kde si každý vylosuje jiného poutníka a je mu pastýřem. Péče o ovečku je různá: modlitba, povídání si, obdarování dárčkem – nějaká dobrota, květina, dopis či kámen –, nošení krosny,“ popisuje Hana Tahotná z Diecézního centra mládeže. Podle toho, jak se během cesty mění skladba poutníků, tak se průběžně střídají i role pastýřů a oveček. Každý den se také píše zápis do kroniky, aby „se nezapomnělo“ a další roky mohli účastníci vzpomínat. Hlavním tématem letošní pouti bylo odpuštění.

Poutníci na startu v Hejnicích. Snímek archiv DCM

Biskup dostal od party mládeže svůj oblíbený chléb

Jednotlivé poutní dny jsou si podobné, ale každý přinese něco nového, stejně jako krajina, kterou mladí lidé putují. Začínají vždy ranními chválami, slovem na den (každý úsek má své téma), pak poutníci posnídají, cestou se modlí růženec a koupají se v přírodě (je-li kde) a den uzavírá mše svatá, večeře a kompletář.

„Moc děkujeme všem, kteří nám poskytli střechu nad hlavou a hostili nás. Pár poutí v historii již vedlo přes rodinu Kirschnerovu ve Václavcích na Wohlmanově statku. V Jiřetíně pod Jedlovou nás nechali zadarmo přespát v Obecním domě. V Rumburku nás přijali salesiánští kněží. O naše žaludky se postarala farnice

Na „cílové rovině“ ve Filipově

Evelyn Bernardová. A taky děkujeme všem, kteří na nás pama-tovali v modlitbách,“ ohlíží se Hana Tahotná. Letos se skupinou putovali kněží Jiří Smolek, Kamil Škoda a Vít Jůza. Do cíle ve Filipově dorazili po týdnu putování minulou sobotu.

Poprvé se mladí lidé z litoměřické diecéze vypravili na pouť (z České Lípy do Hejnic) v roce 2001. Modlili se za požehnání pro rodiny, kněze a řeholní povolání nejen z litoměřické diecéze. Z prvních poutníků se stali dva kněžími a další založili rodiny.

Poutnické legrácky s dětským misálkem. Na cestě mládež doprovázel i bohoslovec Matouš Marek (v klerice samozřejmě neputoval). Snímek archiv DCM

Jiří Nývlt

TYNAP čili Týden na faře nabídl dětem ze širokého okolí Jeníkova příležitost strávit poslední pár dní prázdnin společně.

V samém závěru prázdnin už se nekonají žádné jiné tábory a škola se valem blíží. Proto nabídli dobrovolníci z Farního týmu Vranov nad Dyjí, kteří o jeníkovskou farnost pečují, dětem příležitost, jak „jen tak nezabíjet čas“. Mohly si poslední dny volna užít a využít je naplno. Byly to dny naplněné hrami, vyráběním, výletem i duchovním programem. Otevřený všem, kdo přišli. „Máme zásadu, že tyto aktivity jsou zdarma, aby se mohly přidat i děti ze sociálně slabých rodin. Také se stává, že se zapojují i rodiče. Klademe přitom důraz na to, že je to na faře, tedy že účastníky čeká duchovní program spojený i s modlitbou a mší svatou, pokud je k dispozici kněz,“ popisuje pastorační asistentka Táňa Dohnalová.

Poslední týden prázdnin na faře

Letos dala náplň Týdne na faře knížka Drakobíjec, která jazykem srozumitelným mladým lidem představuje duchovní boj. „Snažíme se ukázat na ctnosti v moderním stylu. Každý den se věnujeme nějaké ctnosti a jejímu opaku, tedy neřesti – třeba činnosti a plni naproti lenosti,“ přibližuje Táňa s tím, že se tak organizátoři snaží pomoci dětem čelit jejich běžným těžkostem, které vyplývají z obecně konzumního způsobu života, jejich vztahu k blahobytu, výběrnosti v jídle či touhy po stále nových věcech. Snaží se učit je žít z toho, co mají, a tak například vyráběly z papíru balící papír, tašku, z použitého vosku vytvořily nové svíčky. „Dáváme jim inspiraci do života. Máme naději, že když se pak nudí, mohou se k těmto nápadům vrátit i během roku a třeba i někomu udělat radost,“ douhá.

Některé děti zůstávaly i na oběd, a tak společně vařily. Pokud přicházely z širšího okolí, mohly na faře přespávat, zatímco další chodily na oběd i na noc domů.

V rámci Týdne na faře proběhla i Dětská olympiáda. Při ní se závodníci sešli před kapličkou v Lahošti sousedící s Jeníkovem. Spolu s rodiči tak mohli dorazit také účastníci z širokého okolí. Na malé sportovce čekalo plnění různých úkolů na stanovištích a jako odměna pomůcky do školy. Vše uzavřelo slavení mše svaté v místní kapliče.

(jmn)

Snímek Táňa Dohnalová

Salesiánský tábor Trinitro podleto

Hned po vysvědčení vyrazila teplická farní mládež ve věku od deseti do patnácti let na tábor nazvaný Trinitro podleto. Byl inspirovaný dílem Karla Čapka, konkrétně románem Krakatit. Táborníci se ocitli ve fiktivním světě na pokraji zkázy, aby ho mohli horko-těžko zachránit. Jak toho docílili? Přinášíme pár výňatků z táborové kroniky, která hru přibližuje.

Den první. Po náročné cestě do Vojenského chemického ústavu (VCHÚ) v Horní Blatné našla v budově četa mladých chemiků jakéhosi ing. Prokopa, t. č. v bezvědomí, zraněného patrně výbuchem. Chemici poskytli první pomoc a předali ing. Prokopa do péče profesionálů.

Den druhý. Po obědě přivezli již poněkud zdravěji vyhlížejícího ing. Prokopa, který ihned chemickou četou zapřáhl do výroby jakéhosi krakatitu, nějaké nové výbušniny. Krátce po sestavení finálního produktu přibyl do VCHÚ jakýsi doc. Carson, Ph.D. z Balttinu, neohlášen a neznám.

Den třetí. Začínají se dít věci... Dopoledne se ústavem mihla další neohlášená a nezvaná návštěva. Vzhledem k těmto okolnostem jsme usoudili, že bude nutno návod na výrobu krakatitu dobře zašifrovat a po částech ukrýt. K jedné skupince se beze slova připojil doc. Carson a s ukrýváním jí pomohl. Jak se však záhy ukázalo, jednal zistiť, neb krátce po ukrýtv části návodu beze stopy zmizel i s ukrýtou částí návodu.

V pozdním odpoledni získalo vojenské zpravodajství informace, že se VCHÚ stal středobodem zájmu zahraničních agentů; pro vzrůstající nebezpečí bylo nutno objekt vyklidit. Chemická četa si proto sbalila nejn nutnější věci na přežití jedné noci a jednoho dne venku a po skupinkách vyrazila na určená místa v krušnohorských lesích.

Den čtvrtý. Po probuzení v lesních skrýších hlásí radiotelegraf dr. Daimona, že byl Prokop unesen. Monitoringem datových přenosů zachytil radiotelegrafista jasné signály vysílané v okolí Nejdku, i vydaly se jednotlivé skupinky situaci na místo prověřit.

Vyšetřováním ve městě skutečně zjištěno, že se Prokop nalézá v Nejdce, další postup pak odhalil přesné místo – bývalou hradní věž, nynější zvonici, tyčící se na skále nad městem. Jen těm nejlepším se pak podařilo proniknout do věže a Prokopa osvobodit.

Den pátý. Takovou událost, jako je osvobození Prokopa, je nutno řádně oslavit, pročež chemická četa strávila celé dopoledne přípravami na slavnostní galaodpoledne. Vyráběly se slavnostní brože, pekly se slavnostní buchty, krájelo se ovoce (také slavnostní)... Společenský charakter odpolední fiesty pak podtrhl nejen pečlivě připravený děkovný projev, ale i vynikající drink s melounovou esencí, která vzniká jako odpadní produkt při výrobě krakatitu.

Předvečerní a večerní program sestával ze zvyšování odolnosti proti mediálním manipulacím a argumentačním faulům a z intenzivního sebepoznáváního zážitkového programu.

Den šestý. Moderní válka se neobejde bez bezdrátové komunikace, našťastí ve VCHÚ nechybí odborník na radiotelegrafii, Dr. Daimon. Pod jeho vedením si tak jednotlivé skupinky chemické čtyry mohly pro případ války vyrobit vysílač-

ky. Leč – co se nestalo – při jejich prvním spuštění došlo k nenadálé katastrofě třetího stupně Prokopovy škály: v laboratoři opět detonoval krakatit. Ing. Prokopovi se však nic nestalo. Večer se pak chemická četa vzpamatovávala společným oddychem u ohně za bujarého zpěvu a omamné vůně špekáčků.

Den sedmý a trochu i osmý. Vojenští zpravodajci ráno přinesli zprávu, že se nepřátelským vojenským chemickým závodům v Balttinu podařilo na základě ukradené části návodu úspěšně syntetizovat krakatit. Riziko konfliktu, který by vyhladil lidské pokolení z povrchu zemského, překročilo kritickou hodnotu. Není příliš času na složité rozhodování. Máme v rukou nástroj, jak tomuto konfliktu zabránit, oproti Balttinu jsme díky včerejší nešťastné náhodě či šťastné nehodě o krok napřed: víme, jak krakatit odpálit. Pomocí vysílačky. Radost z úspěšné provedené operace poněkud zhořkla po zjištění, kolik set tisíc lidských životů bylo touto akcí zmařeno. A tu se ke slovu znovu dostal hned zpočátku důkladně upozaděný Mr. Staříček, jakýsi zástupce Pána Boha (či snad Pán Bůh sám?). A bylo to jako v životě samém: Boha do něj pustíme, až když přijde nějaký průšvih. Díky rozhovoru s Mr. Staříčkem došel náš ing. Prokop poznání, že než vyrobit něco velkého, co lidi zabíjí, je lepší věnovat se drobné práci každodenní, která bližním pomůže.

Snímky Vojtěch Šafránek

Díky moc všem, kdo se na přípravě tábora podíleli – animátorům, P. Jardoovi Foglovi jakožto vedoucímu, salesiáncům spolupracovníkům Janě Kubátové, P. Žanku Blahovi za pevnou vládu v kuchyni a Salesiánskému středisku volného času v Teplicích za notnou finanční, organizační i materiální pomoc!

A vy, milí čtenáři, nezapomeňte sledovat sociální síť teplické farnosti, ať vám neuniknou žádné novinky a můžete své ratolesti včas na farní akce přihlásit!

Facebook: fb.me/farnostteplce, instagram: instagram.com/farnost.teplce.
Vojtěch Šafránek

SummerJob v Krásné Lípě – letos na severu Čech naposled

Poslední ročník mládežnické akce SummerJob se letos uskutečnil na severu Čech. V příštích letech se bude stěhovat do příhraničí v některé z moravských diecézí. V Krásné Lípě na pomezí Českého Švýcarska se mladí lidé sešli první červencový týden, aby při 16. ročníku této dobrovolnické brigády pomáhali místním lidem.

Pomocnou ruku nabídli seniorům, osamělým a nemocným lidem. Odpracovali dohromady na 540 „člověkodnů“ práce. Což je více než rok a půl práce jedné osoby. Navštívili devadesát domácností v Krásné Lípě a okolí (např. v Mikulášovicích, Horní Poustevně a Vilémově).

Bydlení našli v krásnolipské škole a pečoval o ně třicetiletý tým organizátorů. Chystal pro ně vedle bydlení i stravu a rozděloval práci a večerní programy nejen pro dobrovolníky, ale také pro místní obyvatele. SummerJob neznamená jen fyzickou práci, ale také nabídku setkání

a duchovního programu. Mladí lidé pracují, ale také mají každý večer připravené sportovní a kulturní akce, na něž přijímají pozvání obyvatel širokého okolí. Připravena byla například tanečnická, koncert, fotbalové utkání, mše svatá při svíčkách na jubilejním poutním místě u Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově nebo večer chval s přímluvnou modlitbou a možností svátostí smíření.

Klára Jurásková pro Katolický týdeník vzpoměla na práci ve Varnsdorfu: „Celý den jsme čistili plot od lišejníků u jedné starší manželky. Pro nás to byla jednoduchá práce, ale oni byli nesmírně vděční. Povídali jsme si u oběda a dozvěděli se, že pán nedávno přišel o nohu. A právě to je přímělo letos poprvé požádat SummerJob o pomoc.“

Některé práce byly fyzicky náročné – příprava dřeva na otop, výmalba, nátěr střeš. Dobrovolníci také často pomáhali s úklidem, pletím zahrádek nebo sekáním trávy.

Místní lidé se podle účastníků často divili, že pro ně pracují celý týden zadarmo. Celý týden provázela akci prakticky nepřetržitá adorace u vystavené Nejsvětější svátosti. Účastníci se střídali po jedné hodině v modlitbě. Každý den pro ně byla připravena také mše svatá. A jak říkají organizátoři: SummerJob není jen brigáda, ale týden plný lidskosti, ochoty a skuteč-

ného zájmu o druhé. Ukazuje, že mladí lidé dokáží obětovat svůj čas pro dobrou věc – a že i jednoduchá práce může být prostředkem evangelizace.

jmn, odv, snímky Josef Vyškovský

Snímky Jana Chadimová / Člověk a Víra

V závěru července se i letos konal v Jeníkově soluňácký misijní týden. Soluňáci jsou kluci, kteří mají za vzor sv. Cyrila a Metoděje a v rámci své formace jednou ročně vyjíždějí do adoptivní farnosti FATYMu Jeníkov, kde se věnují převážně evangelizaci.

Kromě společné práce (na faře, v kostelích a v kaplích), které je vřadycky dost, se věnovali především misiím a modlitbě. Právě v tomto týdnu bývají bohoslužby na místech, kde se konají jen jedenkrát za rok: v Želénkách, ve Štěrbíně, v kapli sv. Anny v Jeníkově, v Hudcově na místě zbořeného kostela sv. Antonína a také ve Verneřicích u kapličky, která jako jediná zbyla po desítkách zaniklých obcí. Právě zde bývá sloužena mše svatá za všechny zesnulé z těchto obcí a za jejich živé potomky. Vrcholem celého týdne byla nedělní mše svatá ve farním kostele v Jeníkově, kterou celebroidal papežský nuncius Jude Thaddeus Okolo, který do Jeníkova zavítal již po druhé. Udělovala se i řada svátostí. Přítomnost skupiny Soluňáků vždy přitahuje i domácí, zvláště děvčata, pro která je připravený paralelní program.

Soluňáci i místní se denně účastní v kostele ranních a večerních chval a také katechezí. Skupina děvčat vždy připravuje místo, kde daný den bude bohoslužba, většinou je třeba uklidit a vyzdobit. Lidé jsou na požádání ochotni věnovat květiny. Ve Štěrbíně a Želénkách se o úklid a výzdobu v posledních letech obětavě stará Martin Sístek. Zvláštní prostor je věnován pozváním na jednotlivé akce, kdy skupina děvčat nebo jiní Soluňáci navštíví všechny domácnosti a osobně pozvou.

Jeníkovská farnost zažila misijní týden

V sobotu odpoledne se konalo v obci Všechny slavnostní žehnání nového kříže, ten postavili Soluňáci se svými spolupracovníky na místě, kde ještě v 80. letech stála kaple sv. Antonína. Ta však byla podobně jako další kapličky v okolních vesnicích vlivem ideologických postojů tehdejšího režimu zbourána. Nový kříž opět připomíná, že toto posvátné místo je zvláštním způsobem zasvěceno Boží přítomností a vybízí k přiblížení se k Pánu.

Další týden zažili Soluňáci a jejich přátelé dokonce několikrát mimořádnou přízeň počasí, např. v pátek poměrně dost pršelo. Během celé bohoslužby, která se konala v kostele v Zabuřanech, se zdálo, že nebudeme moci vyjít průvodem z kostela. Ve chvíli, kdy končila bohoslužba, déšť náhle ustal a celé procesí se mohlo v celé parádě k radosti zúčastněných odehrát. O den později se konala mše svatá pod širým nebem na louce u kapličky, která zbyla po Starých Verneřicích. Předpovědi nevypadaly příznivě, ale na místě samém bylo jasno, dokonce i slunečno a příjemný větřík. Ke konci mše svaté dorazila další posádka našich přátel, kteří jeli z Brna. Byli překvapeni pohodou, v jaké mše sv. probíhá, protože když prý projížděli před chvílí Prahou a dokonce i za Prahou, byla tam průtrž mračen.

Pan nuncius i tentokrát zapůsobil svou srdečností a humorem. Když v kázání rozebíral modlitbu Otče náš, rozesmál celý kostel. Zeptal se: „Rozumíte Boží vůli?“ Někteří souhlasně pokyvovali, že ano, někteří trochu váhali, ale on několikrát řekl s úsměvem: „Já nerozumím.“ A pak vše vysvětlil. Milým překvapením bylo, že sám navrhl, že do Jeníkova přijede i příští rok: první neděli v srpnu 2026.

Táňa Dohnalová

Děti v katedrále

Poslední dny června patřila katedrála sv. Štěpána dětem. Při programu pro děti to řekl učitel Michal Štefan ze Základní školy Boženy Němcové v Litoměřicích, který doprovázel třetáky na návštěvu v hlavním chrámu litoměřické diecéze. Nebyla to jen návštěva dvou stovek školáků. Pro děti tu byl připravený program, ve kterém se dozvěděly, nač je oltář, co se na něm děje, k čemu slouží kazatelna a proč už se dnes nepoužívá. Zjistily také, co znamená věčné světlo a jak se v těch kostelních lavicích sedí a čím se liší od těch školních. Varhaník Kryštof Kindl třetákům předvedl, co všechno umějí největší varhany na severu Čech, a prozradil jim, že nejsilnější píšťala má dokonce deset metrů na výšku. Zahrál na všechny rejstříky a spustil je i dohromady. (jmn)

Snímek Jiří Nývlt

Pozvěte k sobě krále

Do litoměřické diecéze doputuje král a královna. Nikoliv skuteční vládcové, ale dřevěné sošky. Vyřezal je Ralf Knoblauch a je s nimi spojený projekt nazvaný Královsky. Vyzdvihnout má téma lidské důstojnosti, aby se stalo více přítomným v české společnosti.

Iniciátorem projektu Královsky je redakce katechetického časopisu Duha, jmenovitě Eva Muroňová a P. Tomáš Cyril Havel. Projekt „nesou“ dřevorezby králů a královen Ralfa Knoblaucha. Záleží mu na tom, aby s přítomností králů a královen na konkrétních místech bylo vhodným způsobem a podle daných možností pojmenované téma lidské důstojnosti. „Všude, kde se král objeví, vypráví“ příběh o lidské důstojnosti, kterou každý máme. Jen si to někdy neuvědomujeme, nebo nám ji druzí lidé upírají, anebo žijeme tam, kde nemůže zazářit,“ vysvětluje P. Havel. Nebo už naopak září - třeba v Hospici sv. Štěpána, kde jej vystaví a přijmou. „Naše důstojnost pramení už z toho, že jsme lidmi, posiluje ji vědomí, že jsme stvořeni k Božímu obrazu. V každém případě platí, že lidská důstojnost je nedotknutelná a vzájemně bychom ji měli respektovat a uznávat. A také za ni prosit,“ popisuje P. Havel.

Postava krále nebo královny je asi 30–40 cm velká. Dá se umís-

tit na vhodné místo, kde se pohybují lidé (kostel, ale také třeba knihovna, hospic, věznice, letiště, supermarket), dá se přinést do různých skupin – podle možnosti každého, kdo by si krále na nějaký čas „adoptoval“ a zkusil mu – klidně s podporou organizátorů – vymyslet program tak, aby se díky němu na daném místě zpřítomnilo také téma lidské důstojnosti a otázek s ní spojených.

„Naším společným zájmem je, aby se díky sociálním sítím a webu kralovsky.eu a díky zprávám od těch, kdo krále přijmou, fotografiím a videím o činnostech, akcích a setkáních, kterých se králové a královny, zúčastní, téma lidské důstojnosti dostalo ve společnosti do popředí zájmu,“ uzavírá P. Tomáš Cyril Havel.

Více informací, inspiraci a přihlášky lze nalézt na webu kralovsky.eu.

(jmn)

Jakkoliv se král na této fotografii jeví jako socha, jedná se o malé figurky. Snímky kralovsky.eu

Zprávy z diecéze

Berla pro biskupa od Otmara Olivy

Během velehradské Národní pouti ke sv. Cyrilu a Metoději navštívil biskup Stanislav Přibyl sochaře a výtvarníka Otmara Olivu v jeho dílně. Převzal od něj hotové dílo: biskupskou berlu, jejíž premiéra při liturgii se odehrála při velehradské

slavnostní bohoslužbě. Zapůjčil ji spolubratr v biskupské službě a hlavnímu celebrantovi Martinu Davidovi, ostravsko-opavskému biskupovi.

Snímek archiv biskupa

Oslavy sv. Jakuba a Anny

Farnost Mnichovo Hradiště oslavila sv. Jakuba a sv. Annu při poutní mši svaté. Odpoledne pak ve farní stodole vystoupila kapela Turnovanka. Jedná se o oblíbenou dechovou hudbu s dlouholetou tradicí a věr-

nými fanoušky. Zahrála repertoár lidových písní, tanečních skladeb i známých melodií.

Snímek archiv farnosti

Mongolská svatba

Svatba v libereckém kostele U Obrazku. Svátost manželství si tu v půli července udělovali snoubenci na

„mongolské“ svatbě. To proto, že nevěsta pochází z této asijské země.

Mši svatou celebrouval liberecký duchovní správce P. František Masařík.

Snímek Jana Chadimová / Člověk a Víra

O převádění kostelů obcím v Českém rozhlasu

O kostelech, které společenství církve nezvládne udržet a postarat se o ně, hovořil biskup Stanislav Přibyl 24. července v Českém rozhlasu - Radiožurnál v pořadu Dvacet minut (záznam je dostupný online na webu rozhlasu a v aplikaci Mujrozhlas). V přenosovém voze a na vlnách rozhlasu v parném dni vysvětlo-

val z nádvoří rezidence, proč není v silách místní církve se postarat o všechny chrámy, které je proto ochotná převádět nebo předávat ke správě obcím (a světuje je do péče občanským sdružením).

V neděli se v litoměřické diecézi schází podle průzkumu sedm tisíc lidí. V říjnu 2024, kdy probíhal (ne všechny farnosti se účastnily), navštívilo v neděli kostel 7032 lidí.

Počet kostelů je naproti tomu enormní. Byly postaveny v odlišné demografické a náboženské situaci. Ve své době byly adekvátní jak počtem, tak velikostí (zásadní bylo vyhnání obyvatelstva německé národnosti po druhé světové válce a následný poválečný vývoj).

V litoměřické diecézi je přibližně 380 farností. Jejich množství je

pozůstatkem tereziánsko-josefínských struktur. Tehdy bylo pravidlem, že kostel neměl mít nikdo dále než hodinu cesty pěšky.

Před místní církví stojí transformace této struktury, protože tak, jak je postavena nyní, není funkční a je naopak namnoze těžko zvladatelnou přítěží.

V tuto chvíli slouží v litoměřické diecézi přibližně 100 kněží. Biskupství vytváří nově strukturu správců nemovitého majetku.

Snímek Jiří Nývlt

Předchůdce komiksů

Ježíš před veleradou je obraz, jenž bývá označován za předchůdce komiksů. Každá osoba na plátně má totiž svou vlastní textovou „bublínu“, která zachycuje, co říká – podobně jako v moderních komiksech. Zatímco prvně se tento žánr objevil v roce 1895 v listu New York Times, záhadné plátno z farnosti Hrob pochází už z počátku 17. století. Teplické muzeum připravuje výstavu ke 300. výročí oseké klášterní knihovny, o kterou pečuje. Při této příležitosti představí i kopii tohoto unikátního obrazu. V uplynulých

týdnech vznikla ve spolupráci muzea s Krušnohorskými novinami a Teplickým spolkem jeho digitalizovaná verze. Snímkování provedli Karel Vávra a Martin Studecký (na fotografii). Výsledek bude k vidění na výstavě Z tajů oseké klášterní knihovny, která začne ve III. výstavní místnosti teplického zámku od 3. října.

Snímek Regionální muzeum Teplice

Požehnání „vespařům“ v Sutomi

Fandové ikonických skútrů Vespa si přijeli pro požehnání ke kostelu sv. Petra a Pavla do Sutomi. Dostaveníčko Vesparáda 2025, které si na severu Čech dali jezdcí i jejich spolujezdcí o posledním červencovém víkendu, se zúčastnil také herec David Matásek se svou manželkou.

Lidem i strojům požehnal místní duchovní správce P. Lukáš Hrabánek. Při komentované prohlídce je také

provedl kostelem, který postupně prochází rekonstrukcí a kde nyní září nově zrestaurovaný barokní oltář. Účastníci spanilé jízdy (kteří to uměli) se spolu s knězem pomodlili za šťastné kilometry v sedlech svých motorek. Stovka nablýskaných strojů projela nejen Lovosicemi, biskupským městem a Sutomí, ale také po vyhlídkových cestách Českého středohoří. V lovosickém lesoparku pak čekal účastníky i jejich hosty bohatý program včetně charitativní aukce Vespisti pro Lilli.

(jmn), snímek Karel Pech

Sv. Kryštof v Kryštofové Údolí

Mši svatou v kostele sv. Kryštofa v Kryštofové Údolí sloužil 27. července biskup Stanislav Přibyl.

Slavnostně zde požehnal sochu sv. Kryštofa.

Snímek archiv farnosti

V Křišťálovém chrámu opravují věž

Skončila první etapa generální rekonstrukce věže Křišťálového chrámu v Kunraticích u Cvikova. Začala přesně 24. června, kdy mistři lešení vybudovali během čtyř dnů „žebřík do nebes“, bezmála 26 metrů důmyslně promyšlené a ze všech stran propletené lešení. Po

něm pak vystoupali ke kupoli věže tesaři a pokrývači a začali snímat původní měděné pláty a dvě sta let stará prkna. Spolu s tím opravili části trámoví poškozené vlhkostí

a červotočem, a zedničtí mistři také část kamenné římsy. Vše ale začalo v listopadu loňského roku, kdy projektanti poprvé navštívili kostel a detailně prozkoumali a zaměřili vnitřní prostor kupole a celou trámovou konstrukci. Současně byla odbornou firmou provedena detailní dendrologická analýza stavu dřeva a míra jeho zasažení a poškození. Vznikl pasport trámů, tedy rozpis s očíslováním jednotlivých částí, byl vytvořen stavební projekt s 3D pohledy (a proběhlo stavební řízení, přihlášení do systému žádostí Havarijního programu Ministerstva kultury a přihlášení do dotačního programu Libereckého kraje a hledání dalších finančních zdrojů).

Snímky David Sobotka

Krajské dožínky v Brništi

Dožínky se nedělají jen na Moravě. Úrodě a všem, kdo se o ni starají a zasloužili se o ni, požehnal v neděli 7. září na Krajských dožínkách v Brništi generální vikář Radek Jurnečka. Na tradiční oslavě sklizně a počtě zemědělcům nemohl chy-

bět dožínkový průvod, slavnostní předání vědců a kytic, díkůvzdání za úrodu a tržnice s regionálními výrobky a potravinami nebo výstava zemědělské techniky a hospodářských zvířat. Ocenění převzali také vítězové soutěže Výrobek roku Libereckého kraje.

Snímek Jan Mikulíčka

Renesanční osobnost v barokní době

Liberec si letos připomíná děkana Antona Ignáce Kopsche. Mimořádným způsobem totiž vstoupil do dějin města. Letos uplynulo 250 let od jeho úmrtí.

„Byl nejen charismatický kazatel a duchovní pastýř, ale také statečný vyjednavač ve válečných letech,

organizátor, mecenáš, stavitel, i zakladatel mimořádně vzácné barokní knihovny,“ popisuje archivář litoměřického biskupství Martin Barus, který byl spolu s historikem Jiřím Bartolomějem Sturzem spoluautorem expozice, která byla jedním z vrcholů projektu „Liberecký rok děkana Antona Ignáce Kopsche“.

Výstava věnovala pozornost také unikátní „Kopschově“ knihovně, která se kvůli rekonstrukci svých prostor nad sakristií kostela sv. Kříže nedávno poprvé ve své historii (od roku 1759) dočasně přestěhovala do Krajské vědecké knihovny.

„Anton Ignác Kopsch byl ve své době naprosto nepřehlédnutelnou osobností, která přesahovala region. Ačkoliv jsou pryč všechna slavná procesí, nikdo už nevzpomíná na jeho kázání a péči o farníky a zemřel před 250 lety, stále zde v Liberci jako trvalý odkaz zůstává jeho stopa: kostel Nalezení sv. Kříže a v něm umístěná unikátní knihovna,“ popisuje Martin Barus.

Projekt finančně podpořilo Statutární město Liberec a záštitu nad ním převzal litoměřický biskup Stanislav Přibyl. Výstava a v Krajské vědecké knihovně v Liberci byla k vidění do 29. září.

Snímek Krajská vědecká knihovna v Liberci

Návštěva v Helsinkách

Biskup Stanislav Přibyl vycestoval s Charitou na návštěvu partnerské organizace do Finska. V Helsinkách se na tamním biskupství setkal s biskupem Raimo Goyarollou (zcela vlevo), jediným katolickým biskupem v této severské zemi. Za litoměřickou diecézní charitu se zúčastnila její ředitelka Adéla Švecová a prezident Diecézní charity Litoměřice P. Lukáš Hrabánek (zcela vpravo). Více informací přineseme v příštím vydání Zdislavy.

Snímek archiv charity

Nový kříž na Povýšení sv. kříže

Ve františkánském klášteře Kadaň je nově k vidění unikátní kříž - Ukřižovaný z Bystrice, který je majetkem kadaňské farnosti. Po-

cháží z období kolem roku 1516 a je připisovaný tzv. Mistru kadaňských Ukřižovaných. Ztvárněn je až se znepokojivou přesností, jako by Ježíš zemřel právě před chvílí: krev, rány, napětí ve svalech, prach za nehty, ústa těsně po posledním výdechu a rouška kolem boků vlaje v prudkém větru... Dřevo, barva a stopy bolesti – to vše, co zůstalo zachováno přes pět století. Kováři z Černýše korpus zaměřili a jako sponzorský dar věnovali kadaňskému muzeu nový kříž. Celek se stal součástí prohlídkové trasy v kláštere na svátek Povýšení sv. Kříže.

Snímky Městského muzea v Kadani

Na setkání s „paní prezidentovou“

Asociace poskytovatelů sociálních služeb České republiky přizvala k setkání s manželkou prezidenta republiky Evou Pavlovou pracovníci z Živého domu ze Salesiánského střediska v Teplicích Lindu Vršatovou.

Manželka prezidenta se 29. srpna sešla s více než 70 sociálními pracovníci s dlouholetou praxí. Společně hovořily o výzvách i radostech práce v sociálních službách a o tom, jak co nejlépe podpořit lidi, kteří se ocitli v obtížné životní situaci. Uskutečnilo se v prostředí zahrad zámku Lány. „Kdo měl zájem, měl možnost prohlédnout si re-

prezentativní prostory zámku, toho jsem využila. Osobně jsem měla možnost zeptat se paní Pavlové na dvě věci. Co ji v její pozici dělá největší radost. Uvedla, že právě setkání s milými, inspirativními lidmi a krásná hudba. Nejtěžší je pro ni naopak zvládat zlo a nenávisť mezi lidmi,“ prozradila Linda Vršatová, která se letos v létě vypravila na dobrovolnickou stáž v salesiánském středisku v Bulharsku (více v někte-

ré příští Zdislavě).

(jmn), snímek archiv Lindy Vršatové

Metodistický biskup u Stanislava Příbyla

Litoměřické biskupství navštívil 8. září biskup Centrální konference střední a jižní Evropy Evangelické církve metodistické Stefan Zürcher. Spolu s ním za Stanislavem Příby-

lem zavítala i Ivana Procházková, superintendenta Evangelické církve metodistické v České republice a litoměřický farář místního společenství této církve Filip Jandovský (vlevo).

Snímek Jiří Nývlt

Pro střechu sv. Alžběty

Benefiční koncert v Teplicích pro kostel sv. Alžběty Uherské - v polovině září tu vystoupila Hudba hradní stráže a Policie České republiky a provedla skladby z cyklu České nebe Jana Zástěry. Biskup Stanislav Příbyl dal koncertu záštitu a také jej zahájil. V šedesátých letech byl na chrám vydán demoliční výměr. Nyní salesiáni shromažďují prostředky na jeho střechu.

Snímek Jiří Nývlt

Na rok do Bulharska

Marie Anna Kapicová z Teplic se vydala se salesiánskou organizací Sadba na roční dobrovolnickou službu do Bulharska „Budou pracovat s dětmi a mládeží. Pomáhat na kroužcích, jezdit s nimi na výlety nebo tábory. Baví mě práce s dětmi a je to příležitost poznat jinou kulturu a získat nové zkušenosti a zážitky. Velkou roli v rozhodnutí hrála podpora mého známého

kněze, který tam působí a dodal mi odvalu se do toho pustit,“ popsala Marie. Pracovat bude v centru Don Bosko ve Staré Zagore, kde je velká komunita Romů. Práce je tedy směřována k této skupině obyvatel. Na cestu do Bulharska ji doprovodil P. Petr Kalas SDB (na snímku).

Snímek Petr Kalas

Nový arciděkan u primátora

Uprostřed prázdnin přivítal nově jmenovaného duchovního správce v Ústí nad Labem P. Martina Davidka tamní primátor Petr Nedvědícký

na půdě Magistrátu. P. Davídek v Ústí vystřídal ve vedení farnosti P. Miroslava Šimáčka (viz samostatný článek o stěhování kněží).

Snímek Magistrát Ústí nad Labem

Modlitby za litoměřickou diecézi

Celé září se na poutním místě ve Slavkovicích modlili za litoměřickou diecézi. Na třetí sobotu v září se tam při té příležitosti vypravil a mši svatou sloužil generální vikář Radek Jurnečka, který za tuto modlitební podporu poděkoval.

Slavkovice u Nového Města na Moravě jsou od května 2025 oficiálním poutním místem brněnské diecéze. Dominantou obce je kostel Božího milosrdenství a svaté Faustiny Kowalské, jehož výstavba začala v roce 2002 jako odpověď na duchovní potřebu místních obyvatel. Místo spravují pallotini – Společnost katolického apoštola – a je známé svou hlubokou duchovní atmosférou, pravidelnými zpovědními víkendy, modlitebními aktivitami a poutěmi, které sem každoročně přivádějí tisíce věřících z celé republiky. Slavkovice jsou symbolem hledání Božího milosrdenství, ticha a duchovní obnovy – a to nejen pro jednotlivce, ale i pro celé skupiny poutníků. Kostel je otevřen denně od 8:00 do 18:00.

Snímky Tomáš Miškovský

Ochránci domovů v ústeckém muzeu

Podmalby na skle vznikaly už v antice. Zde na severu Čech se na přelomu 18. a 19. století objevila jejich jedinečná varianta. Ve své expozici je představuje Oblastní muzeum v Ústí nad Labem.

V drtivé většině se jedná o sakrální motivy. Vznikaly totiž pro duchovní zákoutí v domácnostech. Dochovaly se v různých velikostech od drobných kousků až po malé domácí oltáře. „Prim hrají svatí a biblické motivy, oblíbené byly motivy Svaté rodiny a lidé v nich hledali nejen vyobrazení svých ochránců, ale také útěchu v těžkých chvílích, když řádily nemoci nebo války,“ popisuje Jiří Belis, kurátor výstavy a náš přední odborník na podmalby.

V Ústí se mu podařilo shromáždit jedinečný soubor severočeské varianty uměleckých děl, který dosud nebyl v takovém rozsahu nikde k vidění. „Zbožné motivy a skvělá řemeslná úroveň, jakou by na severu Čech asi nikdo nečekal,“ představil ji při vernisáži kurátor. Podařilo se mu shromáždit díla, která k sobě patří dobou, autorstvem i vznikem v tomto kraji.

Pozoruhodný je také okruh lidí – řemeslníků i umělců – kteří se na jejich tvorbě podíleli. Nejednalo se o práci jednoho člověka: sklář musel vyrobit sklo, brusič do něj brousil, malíř pak maloval a zrcadlář aplikoval ochrannou vrstvu cínů a amalgámu. Nakonec se celé dílo dostalo do rukou rámařů, kteří svou zručnost museli prokázat nejen v řezbě či ztvárnění rámu, ale také obvykle nerovné sklo nepoškodit či nezlomit.

Za vznikem i rozšířením specifické tvořivosti stály podle Jiřího Belise dva motivy: sklářské krize a vzrůstající se střední vrstvy společnosti. „Profesionální malíři zjistili, že movitější klientela už napodobila šlechtu i církev v objednávání uměleckých děl a trh byl takřka nasycený. Vznikl tak specifický druh zaměřený na měšťanstvo a bohatší vesnické vrstvy,“ přibližuje kurátor. Tito klienti si žádali, aby obrazy byly srozumitelné, nechtěli „vysoké umění“, které bylo navíc drahé. A tak malíři pomalovali střední část obrazu figurálně a zbytek doplnili třeba broušené vzory nebo florální motivy.

A když bylo hotovo, musel nastoupit někdo, kdo tuto manufakturní tvorbu prodával. Obchod provozovali tzv. krosnaři, tedy drobní obchodníci, kteří obrázky roznášeli na zádech po celé katolické Evropě. Paralelně s tím nabízeli tyto obrázky i obchodníci se špičkovým sklem severočeské proveniencí a měli výtvarná díla na skle jako vedlejší, doplňkový sortiment. „Sklářské podmalby ze severu Čech tak nyní můžeme najít ve sbírkách muzeí a galerií ve Španělsku a dokonce i v zámorí. Mívají to tam jako raritu a často vůbec netuší, že je to z našeho regionu,“ usmívá se Jiří Belis.

A stejně „zprudka“ jako produkce tohoto lidového sakrálního umění začala, tak také skončila. „Přišla nová technologie výroby zrcadel, která vytlačila kombinaci cínů a amalgámu, který zajišťoval zachycení cínové fólie a umožnil prosvětlení lazurových barev,“ uzavírá kurátor ústecké výstavy.

Severočeské podmalby na skle jsou k vidění v Oblastním muzeu v Ústí nad Labem až do 4. ledna.

Text a snímky Jiří Nývlt

Litoměřický biskup německé národnosti, který učil češtinu

Drobný muž chatrného zdraví, ale silných postojů. Věrný služebník litoměřické diecéze bez ohledu na národnost věřících, kteří tu žili. Němec, který učil češtinu, jezdil na tábory za skauty a musel se „dovolit“ u nacistických okupantů, aby za nimi mohl cestovat.

Výstavu o svém předchůdci, 16. litoměřickém biskupovi Antonu Aloisi Weberovi, otevřel v Oblastním muzeu Ústí nad Labem v závěru prvního prázdninového měsíce Stanislav Přibyl, jeho 21. nástupce v Litoměřicích. Jednotlivé panely představují život biskupa a dobové souvislosti. V čele litoměřické diecéze stál v době před válkou, během ní i v době vyhnání německého obyvatelstva a kněží z území severu Čech. Jedná se o doprovodnou výstavu Collegia Bohemica v expozici ústeckého muzea Naši Němci.

Anton Alois Weber pocházel z Wolfsbergu, Vlčí Hory (dnes část Krásné Lípy) na Šluknovsku. Celý svůj život zasvětil službě církvi, vzdělávání a úsilí o harmonické vztahy mezi Čechy a Němci. Sám se dokonce český jazyk naučil – a to tak dobře, že jej také učil na školách v Ústí nad Labem i v přilehlých obcích, kde působil, než se ještě před válkou stal biskupem. „Vymyká se době a patřil k lidem, kteří napomáhali ke sblížení Čechů a Němců nejen v období první Československé republiky, ale také v době okupace a v letech po druhé světové válce.“ Aby mohl do některých částí své diecéze, musel například každých čtrnáct dní

Biskup Stanislav Přibyl při zahájení výstavy

žádat nacistické úřady o povolení ke vstupu (tento doklad je na výstavě také k vidění). „Paradoxem doby bylo, že za války byl trnem v oku nacistům a po válce pak, vítězům“. Nakonec byl donucen k rezignaci. Zemřel na prahu nové totality, zcela zničen a opuštěn lidmi, avšak věrný Bohu i sobě samému. Takovému člověku se v křesťanském starověku říkalo, „martyr“ – svědek, mučedník,“ vyzdvihl biskup Stanislav Přibyl. Srdečně také zve si výstavu prohlédnout: „Vidím, že jeho životní příběh a postoje jsou ještě aktuálnější a naléhavější tváří v tvář výzvám současnosti, kdy se v nás probouzejí temné vášně spíše nacionalismu než vlastenectví, ochoty přijímat ohnutá fakta a vidět v druhém člověku ohrožení,“ zdůraznil biskup.

Doklad umožňující biskupu Weberovi cestovat mezi protektorem a oblastí Sudet. Každých čtrnáct dnů musel žádat o nový.

Biskup Weber na návštěvě skautského tábora v létě roku 1934, pravděpodobně v okolí Třebívlic.

Snímky archiv biskupství a jmn

Neméně zajímavá je podle jeho slov i zmíněná expozice Naši Němci, kterou tato nová výstava doplňuje a kterou si také podrobně prohlédli.

Chystanou biografii biskupa Webera v muzeu představila Kristina Kaiserová z Univerzity Jana Evangelisty Purkyně.

Vstup na výstavu je volný, potrvá do 2. listopadu a posléze by se měla podle slov Jana Vondrouše z pořádajícího Collegia Bohemica objevit v Litoměřicích a na dalších místech severních Čech.

Jiří Nývlt

Pro ukradenou sochu přes Alpy

Divoká devadesátá léta stále dozívají. Díky spolupráci policie na mezinárodní úrovni, zájmu a péči odborníků i starostlivosti odboru správy movitého majetku biskupství se daří dohledávat cennosti ukradené z kostelů během poslední dekády 20. století.

Bylo to období, kdy na kostely v pohraničí i vnitrozemí prováděly doslova nájezdy organizované gangy zlodějů sakrálního umění. Výjimkou nebylo probourávání se do kostela či vytrhávání mříží traktorem.

Na začátku prázdnin se tým odborníků z litoměřického biskupství vypravil až do Benátek vyzvednout od carabinieri sochu sv. Víta, zcizenou před čtvrt stoletím z kostela sv. Prokopa v Chotětově.

Z tamního chrámu odnesli zloději sochy dvě: sv. Václava a sv. Víta. Obě se objevily na aukcích uměleckých děl před deseti lety. „Celou dekádu se pak prostřednictvím ministerstva kultury vyjednávalo o jejich repatriaci. Držitelem soch byla starožitnice z Itálie, jednu prodávala prostřednictvím aukčního domu v Bamberku a druhou sochu na italské straně. Němci nám sv. Václava vrátili už před třemi lety. Teď se to podařilo uzavřít v Itálii,“ popisuje vedoucí odboru památkové péče litoměřického biskupství Lada Hlaváčková. Spolu se dvěma kolegy a zástupcem ministerstva kultury pro sv. Víta vyrazila přes Alpy, aby jej dovezli zpět.

Jak se taková socha najde?

Jakmile je krádež nahlášena Policii České republiky, je zavedena do databáze odcizených uměleckých děl PSEUD. „A pak existují různé skupiny odborníků, kteří se zabývají jejich vyhledáváním na mezinárodních aukcích. Jeden takový tým pracuje na generálním ředitelství Národního památkového ústavu, další pak uvnitř policie a věnují se tomu i dobrovolníci. Jsou to znalci, kteří mají tzv. „nakoukáno“ a musejí umět ty věci poznat,“ vysvětluje Lada Hlaváčková.

Popiska: Lada Hlaváčková se zástupcem českého ministerstva kultury a italskými carabinieri přebírá sochu v Benátkách. Snímek archiv biskupství litoměřického

Popiska: Lada Hlaváčková se zástupcem českého ministerstva kultury a italskými carabinieri přebírá sochu v Benátkách. Snímek archiv biskupství litoměřického

Jedeme pro sv. Víta

Pracovníky biskupství po uzavření všech právních a administrativních procesů čekala deseti hodinová cesta do Benátek a pak i zpět. V městě na laguně museli nejprve naplánovat samotný transport a nacvičit jej. Příslušné oddělení carabinieri totiž sídlí přímo na historickém náměstí sv. Marka. A tak sv. Vít musel spolu s lidmi z biskupství přeplout lodí moře. „Nakonec se s námi na tu plavbu vypravili i carabinieri. Zajistili chráněný převoz sochy policejním člunem, protože auta tu prostě nejedou. Připraveni jsme byli i na jiné varianty, než byla jejich pomoc. Měli jsme s sebou transportní vozík, který se nám tak jako tak náramně hodil na přesuny k přístavišti i od něj k vozu,“ říká s úsměvem Lada Hlaváčková. V Čechách pak tým čekala už jen cesta do chráněného depozitáře, kde se sv. Vít opět po letech „shledal“ se sv. Václavem, svým „sousedem“ z oltáře kostela v Chotětově.

Jiří Nývlt

Duchovní obnova katechetů proběhla v čase dovolených. Tucet katechetů z litoměřické diecéze se v polovině prázdnin vypravil do Příchovic.

Byl to víkend, kterým je provázal P. Jiří Smolek. Účastníci bydleli v chatě u kostela, kde měli své zázemí. „V pátek jsme začali mší, po večeři jsme se zabývali tématem katecheze, pracovali jsme ve skupinkách, každá měla vybrat z dvaceti různých výroků o katechezi pět nejdůležitějších pro naši diecézi. V závěru se všechny tři skupiny spojily a hledaly shodu,“ popsala Barbora Nývltová.

Duchovní obnova: Katecheze jako svědectví

Nakonec katecheté vybrali pět nejdůležitějších, na nichž se shodli všichni:

- „Katecheta umí naslouchat otázkám a pochybnostem, protože je svědkem víry.
- Katecheze je propojena s každodenním životem a zkušenostmi.
- Všichni jsou povzbuzováni k osobnímu vztahu s Kristem.
- Farnost je místem přijetí, kde se každý cítí vítán.
- Děti i dospělí se aktivně podílí na životě farnosti, každý podle svých darů a schopností.“

Během víkendu pracovali s několika biblickými výroky – např. o moudrých a pošetilých pannách (Mt 25, 1-13) či o učednících putujících do Emauz. P. Smolek se zabýval tématem odcházení z církve, tedy proč lidé odchází z církve – podobně jako učedníci odchází z Jeruzaléma, zklamání a smutní. „A když se Ježíš připojuje k nim, svůj výklad začíná otázkou, která se zajímá o jejich téma, čím žijí, co je pro ně důležité, což je skvělá inspirace pro katechetickou službu. Téma otázek a naslouchání se prolínalo celou sobotou. Ježíš se ptá, pak pozorně naslouchá a pak teprve začne vykládat Písmo. Máme to dělat stejně,“ přibližuje vedoucí Katechetického centra.

Víkend zakončila nedělní „báječná svíčková“, kterou navařila Terka z příchovickeho týmu.

Katecheté se shodli, že to bylo příliš krátké setkání a napřesrok by se rádi potkali znovu a rádi by se poznali s dalšími katecheti z diecéze.

(jmn)

Ústecký masakr:

Neptejme se, kde byl Bůh v dobách zlých

Poválečné vraždění německého obyvatelstva Ústí nad Labem připomněl v den jeho výročí pietní akt u tamního cukrovaru a pak na železničním mostě.

Pietní akt na mostě. Zde pronesl svůj proslov dnes již bývalý velvyslanec Německa v ČR Andreas Künne (vpravo) a Radek Novák ze Spolku Němců a přátel německé kultury (v klobouku po jeho pravici). Snímky Jiří Nývlt

Organizátoři zvolili náhradní místo, protože most Edvarda Beneše, ze kterého 31. července 1945 shazovali ústecké Němce do Labe, je v rekonstrukci.

Mezi účastníky vzpomínkové akce dorazili vedle zástupců krajanských spolků, primátora Ústí Petra Nedvědického a německého velvyslance Andrease Künneho i ústecký duchovní správce P. Martin Davídek a kanovník litoměřické kapituly P. Karel Havelka (ten posléze obdržel od krajanských spolků ocenění za úsilí ve smíření mezi oběma národy). Oba kněží také vedli na obou místech společnou modlitbu za oběti války, masakru a za vzájemné smíření.

Před osmdesáti lety, 31. července 1945, explodoval v Ústí nad Labem munič-

ní sklad. Výbuch odstartoval davovou reakci: vraždění německých obyvatel města. Revoluční gardy, českoslovenští i sovětské vojáci a další lidé házeli německé obyvatele města do Labe, několik jich utopili v požární nádrži na Mírovém náměstí a další ubili před hlavním nádražím. Počet obětí se odhaduje na 80–100 osob, přičemž jmenovitě je uváděno 43 mrtvých. Následné vyšetřování bylo uzavřeno „bez důkazů“.

Tehdejší události popsala během piety jedna z pamětnic, Brigitta Gottmann. „Bylo to děsivé a nikdo netušil, kam až to může zajít. Moje babička v nárcích prchala z města. Tenkrát nám dětem říkali, že se sem zase vrátíme. Do tohoto krásného údolí Labe přijíždím posledních třicet let a jsem vděčná, že to je možné,“ uvedla.

Modlitba Martina Davídka a Karla Havelky za oběti války a vzájemné smíření obou národů.

Německý velvyslanec Andreas Künne zdůraznil, že svoboda ani mír nejsou samozřejmost a s připomínkou nacistické ideologie a jejího vraždění nevinných i s odkazem na nenávist rozdmýhávanou

davovým šílenstvím varoval před podobnými riziky současnosti (viz níže).

Vedle dalších ústeckých osobností německé národnosti připomněl Radek Novák ze Spolku Němců a přátel německé kultury také osud středoškolského profesora, učitele češtiny a posléze 16. litoměřického biskupa Antona Aloise Webera. Kdyby se před válkou nestal litoměřickým biskupem, byl by během ní nejspíš ředitelem ústecké střední školy a jedním z možných terčů útoku, ačkoliv stál vždy po boku lidí obou národů. Zemřel v září 1948 ostouzen z české i německé strany.

„Dnes si kladu otázku: Jak moc si tehdy lidé uvědomovali, jaké katastrofy prožívají? A kolik času zbývá nám do katastrofy další?“ uvedl Radek Novák a nabídl návod, který mu „dala“ Margot Friedländer, která formulovala svůj „recept“ mnoho let po odchodu z Terezína. „Není žádná křesťanská, nebo židovská, nebo muslimská krev. Jenom jedna lidská,“ napsala. „A já bych dodal, že ani česká nebo německá. Jenom jedna lidská. Proto stačí jedno: Být člověk. Nepokládejme si proto otázku, Kde byl Bůh v dobách zlých?, ale, Kde byl člověk?“ Začneme každý být člověkem a budme lidmi,“ uzavřel Radek Novák.

Kanovník litoměřické kapituly Karel Havelka obdržel ocenění od krajanských spolků.

Jenom jedna lidská,“ napsala. „A já bych dodal, že ani česká nebo německá. Jenom jedna lidská. Proto stačí jedno: Být člověk. Nepokládejme si proto otázku, Kde byl Bůh v dobách zlých?, ale, Kde byl člověk?“ Začneme každý být člověkem a budme lidmi,“ uzavřel Radek Novák.

Jiří Nývlt

Dějiny se neopakují, ale někdy se odehrávají podle stejného vzorce

Bylo pro mě mimořádně důležité, abych se ve svém předposledním týdnu ve funkci německého velvyslance v České republice ještě zúčastnil této důležité vzpomínkové akce. Jakkoliv je důvod jejího konání smutný, to, že se koná, je povzbudivé. Skutečnost, že tu stojíme – Češi a Němci – a společně si připomínáme české a německé oběti události z 31. července 1945, ukazuje, jak úzké a plné důvěry naše vztahy dnes jsou.

Od konce druhé světové války uplynulo osmdesát let. Během této doby dospěly tři generace. Důsledky války, pronásledování, holokaustu a vyhnání cítíme dodnes. Tyto události ovlivnily nejen životy těch, které zasáhly přímo, ale také jejich dětí a vnoučat. Zanechaly jizvy na duších všech, které postihly, i jejich blízkých a zanechaly rovněž prázdná místa ve městech, obcích a krajině.

Dnes už je to generace vnoučat, kdo na obou stranách hranice tyto historické události zkoumá. Generace, která je zvídavá a otevřená, hledá další způsoby a možnosti spolupráce a usmíření, snaží se vyplnit bílá místa. (...)

Společné připomínání minulosti a obětí má zásadní význam – především k uctění jejich památky, ale také proto, abychom mohli společně hledět vstříc jiné, lepší budoucnosti. (...)

Ke společnému připomínání minulosti patří také to, abychom nevzpomínali selektivně. Okupace českých zemí hitlerovským Německem, odepírání práv, pronásledování, zatýkání a zavraždění statisíců lidí – to vše byly zločiny proti lidskosti, které nesmíme nikdy vypustit z naší paměti. Společným připomínáním minulosti můžeme přispět k tomu, aby se na ně nezapomnělo. Právě v současné době vidíme, kam to může vést, když se záměrně překrucování historie využívá k podněcování slepého nacionalismu. Dějiny se neopakují, ale někdy se odehrávají podle stejného vzorce. Je tedy na nás, abychom se z nich náležitě poučili. A tím nejdůležitějším poznatkem je, že je zapotřebí usilovat o usmířování, nikoliv o štěpení. Díky tomu, co je cizí, lépe poznat to, co je člověku vlastní. Pracovat na toleranci. Právě proto se snažíme společně ukázat, že spolupráce a usmíření jsou možné.

Andreas Künne, někdejší velvyslanec Spolkové republiky Německo v Praze

Hospic sv. Štěpána nabídne své služby i dětským pacientům

Chceme pomáhat nevyléčitelně nemocným dětem i jejich rodinám a vybudovat pro ně nové zázemí - to je zcela nový záměr Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích. Velký projekt začíná.

Hospic sv. Štěpána zahajuje přípravy na rozšíření svých služeb o lůžkovou dětskou paliativní péči. Jedná se o specializovanou zdravotní, sociální a podpůrnou péči o závažně nemocné nebo i umírající děti a celé jejich rodiny. Hospic odkoupil sousední dům s pozemkem. Chystá se stavba nového objektu paliativní péče.

„Dětská paliativní péče je u nás stále rozvíjejícím se oborem a my považujeme za klíčové, aby byla dostupná i rodinám v našem regionu. Díky vstřícnosti města, podpore kraje a spolupráci s Nadací rodiny Vlčkových se můžeme pustit do proměny našich prostor a budování týmu odborníků,“ uvádí ředitelka Hospice sv. Štěpána Monika Marková.

V blízkosti stávající budovy vyrostou nové prostory, které umožní poskytovat

specializovanou podporu vážně nemocným dětem a jejich rodinám.

Projekt vzniká za významné finanční podpory Nadace rodiny Vlčkových, která poskytla téměř 80 % částky potřebné pro koupi nemovitosti, a také díky vstřícnosti Ústeckého kraje a Města Litoměřice.

Nová služba se bude opírat o 25 let zkušeností stávajícího hospice. Provázanost dětské a dospělé paliativní péče umožní vytvořit plynulou návaznost služeb, zejména v případě dospívajících pacientů.

Projekt obnovy nově získaných prostor na Rybářském náměstí začne v příštím roce. Cílem je vytvořit zázemí, které bude odpovídat specifickým potřebám dětských pacientů, včetně klidného prostředí pro rodiny a vybavení pro poskytování

zdravotní péče i psychickou a spirituální podporu.

Službu bude zajišťovat multidisciplinární tým – lékař specializovaný na dětskou paliativní péči, zdravotní sestry, psycholog, sociální pracovník a další odborníci, a to i formou poradenství. Péče bude poskytována jak přímo, v nových prostorách, tak i v domácím prostředí. S péčí o nevyléčitelně nemocné a umírající děti v domácím hospici už mají pracovníci zkušenosti.

Zahájení provozu nové služby je plánováno na začátek roku 2030. V některém z příštích vydání Zdislavy přineseme rozhovor s ředitelkou hospice, která novinku více přiblíží.

(jmn)

Jubilejní lužicko-srbská pouť v Bohosudově

Pět set lužicko-srbských poutníků všech generací zaplnilo 23. července chrám Panny Marie Bolestné v Bohosudově. Národ ze sousedního území Německa sem putuje už šest staletí.

Čtyřicítka mladých lidí z farnosti Chrošćicy (Croswitz) dorazila už den předem pěšky, v chrámu je přivítal jáhen Jiří Breu. Byla to už 46. pěší pouť mládeže v pořadí. Slavnost zahájili v Bohosudově společnou večerní modlitbou při svíčkách v presbytáři. Následující den se pak jejich společenství rozrostlo a zaplnilo chrám zejména zpěvem, který celým kostelem doslova otlásal. „Šest století sem putujete! To už tu máte domovské právo, takže vás vlastně vítám u vás doma,“ pozdravil poutníky hlavní celebrant, biskup Stanislav Přibyl.

„Chceme si vyprosit pomoc a ochranu za náš národ a naši zemi. Jsme veselí a vděční, že společně s vámi můžeme oslavit svatý rok 2025 v poutním chrámu jubilejního roku,“ připomněl v úvodu P. Florian Mróz.

Biskup Přibyl v promluvě uvedl, že na pouť je důležitý nejen cíl, ale i cesta. „Cíl máme před očima, ale provází nás spousta nesnází. Je to obraz pokání a očistění, ale také nacházení nových krás v našem životě,“ zdůraznil.

V závěru bohoslužby pak přiznal, že jej (nikoliv poprvé) při setkání s lužicko-srbskými věřícími v jeho diecézi mrzí jedna věc: „Neumím váš jazyk. Rád bych se naučil lužicko-srbsky. Jazyky jsou si sice podobné, ale to co máme napsané v bohoslužebných knihách, prostě neumím vyslovit. Ale nevzdám to a chci se to naučit tak, abych příště mohl mít mši svatou ve vaší mateřštině,“ slíbil biskup. Poutníci jej za to odměnili bouřlivým potleskem. „V Čechách máme jedno přísloví,“ reagoval na to biskup a dodal: „Právě jsem si na sebe upletl bič. Ale budeme sousedé víc než dalších dvacet let, než zamířím do biskupského důchodu, tak doufám, že něco z vašeho jazyka za tu dobu zvládnou a pochytím.“ Stanislav Přibyl také zástupcům lužicko-srbské komunity poděkoval za povzbuzení radostí a živou vírou. „Skoro se mi chtělo tancovat, když po svatém přijímání hráli muzikanti z kůru,“ rozesmál na závěr mše svaté poutníky, kterým pak požehnal na cestu zpět do vlasti.

Lužičtí Srbové jsou malý západoslovanský národ obývající jihovýchodní část východního Německa, historicky zvanou Lužice. Navzdory hranicím států patří k jejich odvěké tradici pouť do severních Čech.

(jmn)

Roční bilancování

Aby všichni věděli, že pomůžeme a nabídneme blízkost

Před rokem jmenoval biskup Stanislav Přibyl do vedení Diecézní charity Litoměřice Adělu Švecovou. Požádali jsme ji o ohlédnutí za rokem její práce.

Už jste si zvykla na roli ředitelky?

Zpočátku to bylo náročné, ale postupně jsem si zvykla a dnes už se v ní cítím jistěji. Mám ráda otevřenou komunikaci, i když si uvědomuji, že v ní mám ještě rezervy, zejména pokud jde o řešení konfliktů. Mnohé kolegy znám z dřívější pozice, kdy jsme byli na stejné úrovni nebo jsem byla naopak v podřízené roli, a o to těžší bylo přejít do role, kdy je třeba dávat zpět-

lita v ústředí je důležitá nejen pro nás, ale i pro jednotlivá střediska a Charity v celé diecézi.

Jsem velmi vděčná vedoucím našich jednotlivých středisek. Odvádějí skvělou práci a ustáli všechny změny posledních let. Daří se nám lépe komunikovat i nepopulární témata, hledat cesty, nacházet kompromisy. Osobně kladu velký důraz na vztahy a komunikaci. Když jsou vztahy harmonické nebo se o ně alespoň snažíme, nasloucháme jeden druhému, práce se pak stává radostí.

Jsem také vděčná ředitelkám a ředitelům Charit v naší diecézi, s jakým nasazením a obětavostí vedou své Charity.

Letos se povedla Tříkrálová sbírka, lidé byli rekordně štědrí.

Výsledek Tříkrálové sbírky mě opravdu potěšil. Nejen samotná výše vybraných prostředků, ale i to, že se nám daří rozšiřovat území, kam naši koledníci zavítají. Je důležité vracet se na místa, kde jsme již koledovali. Lidé si na příchod Tří králů zvykli, očekávají je a těší se na ně. Uvědomujeme si, jak je důležité hledat rovnováhu, rozšiřovat působnost, ale zároveň udržovat kontinuitu a vztahy s našimi dárci.

Zmínila byste jednu věc, ze které vám spadl kámen ze srdce?

Jedna věc, ze které mi opravdu spadl kámen ze srdce, byla oprava kotelny a topení v azylovém domě pro matky s dětmi v Jiřetíně pod Jedlovou. Konkrétně v jedné ze tří budov, kde službu provozujeme. Dvě zimy byla kotelna v alarmujícím stavu a jen díky Boží dobrotě jsme v mrazech kolem minus deseti stupňů Celsia nepřestali topit. V tomto domě jsou miminka a malé děti. Obrovské díky patří vedoucím služby Marcela Dvořáčkové, která neúnavně sháněla dary, a díky jejímu ohromnému úsilí se podařilo vše opravit z větší části právě z darů.

Ještě nás čeká oprava v jedné z dalších budov, kde bude potřeba vyměnit kotle, ale naštěstí je zbytek topného systému v pořádku. I tak je to vel-

ká úleva a důležitý krok pro bezpečí a komfort našich klientek a jejich dětí.

A co se naopak nepovedlo?

Naštěstí se jedná o věci, které lze napravit. Občas se zmešká termín podání žádosti nebo se v ní objeví chyba. Někdy žádost nevyjde. Jindy se na něco zapomene. Jsou to spíše běžné provozní záležitosti, které k práci patří. Osobně chyby nevnímám jako něco negativního, když vedou k tomu, že se z nich poučíme.

Jedna z věcí, která mě opravdu mrzí, je, že jsme v některých obcích během Tříkrálové sbírky nedokázali zajistit koledníky. Už nyní bych ráda oslovila dobrovolníky: prosím, myslete na koledu, přidejte k nám a pomozte tak Charitě i lidem, kteří naši pomoc potřebují.

V čem se Charita pod vaším vedením má lišit od jiných „poskytovatelů sociálních služeb“?

Blízkostí k lidem, kteří naši pomoc potřebují. Ať už jde o seniory doma, maminky v azylovém domě, nebo o ty, kteří přicházejí do šatníku či Poradenského centra. Chceme, aby každý věděl, že u nás najde nejen profesionální pomoc, ale i lidskost. Vyslechneme, poradíme, nebudeme soudit. Naším cílem není jen maximalizovat výkony, počty klientů a zpracovávat brilantní statistiky, ale věnovat klientům čas. Někdy právě to pomůže nejvíc.

Samozřejmě musíme plnit veškeré legislativní i jiné požadavky, které jsou na sociální i zdravotní služby kladeny, ale věřím, že právě lidský přístup je cestou, jak být nejlepší.

Ve zdravotních službách nebo domácí péči čelíme konkurenci velkých společností, které mají více finančních prostředků, pracovníkům tak mohou nabízet vyšší platy. Ačkoli se na to snažíme reagovat, také jsme zvýšili mzdy našim zaměstnancům, zdravotní sestry budou mít příplatky za specializaci, přesto finančně těmto společnostem konkurovat z povahy naší organizace nemůžeme. Stále jsme nezisková organizace.

Proto nabízíme jiné benefity, kultivujeme prostředí, ve kterém naši lidé pracují. Snažíme se vytvářet kulturu, kde se cítí zaměstnanci dobře, kde mají prostor pro růst, seberealizaci a smysluplnost své práce a kde také nalézají podporu pro svůj duchovní život.

V Charitě by měly vládnout dobré vztahy, otevřená komunikace, porozumění a spravedlivý přístup. Aby se každý cítil jako součást týmu, měl pocit bezpečí a důvěry. Jednoduše, aby lidé chodili do práce rádi.

Dělá mi velkou radost, když k nám přijdou noví lidé a říkají, jaká je tu příjemná atmosféra. A když ti, kteří tu pracují delší dobu, potvrzují, že se do práce těší. To je pro mě důležitý ukazatel, že jdeme správným směrem.

Jaké plány máte do roku 2026?

Na plánech do roku 2026 už intenzivně pracujeme. V oblasti domácí zdravotní péče usilujeme o to, aby všech pět středisek v diecézi získalo oficiální uznání odborné úrovně, bezpečnosti a celkové kvality péče, kterou poskytujeme pacientům v jejich domácím prostředí. Naším cílem je získat akreditaci a certifikát kvality zdravotních služeb od České společnosti pro akreditaci ve zdravotnictví (ČSAZ).

Jedno ze středisek, konkrétně v Mladé Boleslavi, už letos auditem kvality prošlo. V současnosti se pravidelně schází pracovní skupina, která připravuje vše potřebné pro získání akreditace i v dalších střediscích. Vnímám to jako velmi důležitý krok v dnešním silně konkurenčním prostředí. Velké poděkování patří všem charitním pracovníkům, kteří se na tomto procesu podílejí.

Chystáte nějaké rozšiřování služeb?

Ano, plánujeme. Jedno ze středisek Diecézní charity sídlí v Mnichově Hradišti, kde poskytujeme Charitní pečovatelskou službu pro oblast Mnichova Hradiště, Bakova nad Jizerou, Mladé Boleslavi a okolních obcí. Služba je ve výborné kondici. Máme stabilní tým třinácti pracovníků v přímé péči a těšíme se velké podpoře města Mnichovo Hradiště, kde máme zázemí. Podporují nás také Středočeský

kraj, města Bakov nad Jizerou a Mladá Boleslav.

Pro rok 2026 máme příslib rozšíření týmu o další dva pracovníky, protože poptávka po službě stále roste. Je to důsledek skvělé práce našich kolegů a pozitivní zpětné vazby od klientů i jejich rodin. Jsme rádi, že můžeme reagovat na potřeby lidí v regionu a zároveň udržet vysokou kvalitu péče.

Nesmím zapomenout také zmínit Charity v naší diecézi, které využívají evropských dotačních výzev k budování infrastruktury v sociálních službách. Charita Česká Kamenice dokončuje rekonstrukci domova se zvláštním režimem v Ústí nad Labem. Charita Most také rekonstruuje domov se zvláštním režimem v Mostě. Charita Ústí nad Labem koupila a rekonstruuje dům pro matky s dětmi v Trmicích. Charita Česká Lípa koupila a rekonstruuje areál, který je významným centrem pro poskytování pomoci v regionu Česká Lípa a Nový Bor. Charita Sobotka rekonstruuje a přistavuje domov pro seniory v Libošovicích. Zde se nejedná o dotaci z evropské výzvy, tato rekonstrukce se mohla uskutečnit díky neobvykle štědré podpoře Královehradeckého kraje. Všechna tato zařízení poskytnou domov či pomoc každému, kdo je potřebuje.

Jak se daří Integračnímu a komunitnímu centru Svít, které pomáhalo lidem z Ukrajiny?

Integrační a komunitní centrum Svít sehrálo velmi důležitou roli v pomoci lidem z Ukrajiny. I když tato pomoc je stále potřebná, její intenzita už není taková jako na začátku. Proto přemýšlíme o transformaci centra. Rádi bychom se vydali cestou rozvoje komunitní práce v Litoměřicích.

Přáli bychom si přilákat více mladých lidí do aktivit a činností Charity, nabídnout jim tak osobní rozvoj a možnost ovlivňovat dění kolem sebe. Zároveň chceme komunitní práci posilovat mezigenerační dialog.

Asi se moc neví, že vaším prastrýcem byl kardinál Štěpán Trochta. Máte alespoň kousek toho „Trochty“ v sobě?

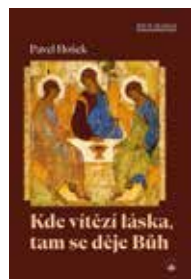
Pevně v to věřím. Byl to obrovský bojovník proti útlaku a nespravedlnosti. Máme společné kořeny, a tak snad nesu dál něco z jeho odkazu. Jeho osobní hluboká víra, kterou v životě mnohokrát prokázal, je pro mě velkou posilou, zvláště v těžkých chvílích, kdy mám pocit, že na něco nestačím nebo že se mi nedaří. V takových momentech si vzpomenu, co všechno musel ustát, čemu čelil, kdo mu byl oporou.

Opíral se o Boha, aby mohl vydržet všechna protiventství. Jeho životní odvahy, víra a odhodlání jsou pro mě inspirací i povzbuzením.

Text a snímky Jiří Nývlt

Karmelitánské knihupectví Litoměřice
Mírové nám. 15, 412 01 Litoměřice
E-mail: litomerice@kna.cz • Telefon: 416 732 458

Pavel Hošek

Kde vítězí láska, tam se děje Bůh

Výklady biblických textů, které se čtou o nedělích v kostelích a kaplích po celém světě, od profesora Univerzity Karlovy a kazatele Pavla Hoška. Poetická a přitom přesná řeč. Schopnost vidět a pojmenovat kulturní i společenské souvislosti. A apel na srdce a na osobní

viru.

Nedělní texty vznikaly po deset let pro Katolický týdeník. Jejich psaní popisuje autor: „Vždycky mám pocit začátečníka. Ale беру to tak, že jsem dostal úkol, který jsem si nevymyslel. Zas jednou se ponořit do svědectví proroků a apoštolů. Nechat se znovu vyvést z míry otázkou, čím nás ta stará moudrá kniha může oslovit dneska a zítra, ve střední Evropě, na prahu třetího tisíciletí.

Těší mě to, i když se mi mímě tají dech. Baví mě sledovat to sršení a jiskření, když prastaré verše hebrejských a řeckých rukopisů promlouvají klidným hlasem do ruchu a shonu moderního světa.

A občas, vlastně docela často, jakoby zárazem najednou zasvítlí tenký paprsek světla odněkud shůry. Prámek nebeské záře, který rozhátní stíny a ukazuje cestu v temnotách. A dodává odvalu. A přináší naději. Do velkých i malých životních zápasů, kterým všichni čelíme.“

brožovaná, 224 stran, 329 Kč

papež František

O lásce, manželství a rodině

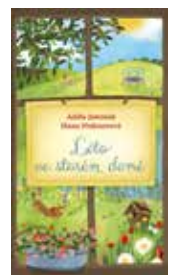
Papež František dobře věděl, jaký význam má rodina pro utváření harmonických a láskyplných vztahů mezi manželi, rodiči a dětmi i mezi generacemi. Zdravá rodina je základem pro budování silné společnosti, místem,

kde se učíme být plně lidmi a kde se předává víra z generace na generaci, když její členové zakoušejí lásku, odpustění a velkorysost.

Tato drobná knížka obsahuje třicet inspirativních myšlenek papeže Františka, pronesených na téma lásky, manželství a rodinného života. Připomíná nám, že manželství máme stavět na pevném základě opravdové lásky, pocházející od Boha.

Knížka povzbudí snoubence, manžele, rodiče i prarodiče – všechny, kdo si přejí vytvořit ze svého manželství a rodiny bezpečné místo plné lásky, porozumění a naděje. S prospechem ji využijí manželská společenství, ti, kdo se připravují na duchovní manželské obnovy a exercicie ve farnostech nebo na poutních místech, i jednotlivé manželské páry a rodiny.

brožovaná, 40 stran, 79 Kč

Hana Pinknerová, Adéla Jaworek

Léto ve starém domě

Povídková knížka Hany Pinknerové a Adély Jaworek je ideálním čtením pro ženy. Pozorování, pohoda i karamboly se tu prolínají s hlubšími úvahami a pohlažením po duši. Drobná vyprávění s pointou si vychutnáte kdekoli, kde budete mít čas a klid pro sebe. Volně pokračování úspěšné knihy Advent ve starém domě.

brožovaná, 184 stran, 279 Kč

Z programu biskupa Stanislava Přibyla

1. října	9.30	Zasedání liturgické komise ČBK, ČBK, Praha
1.–3. října		Plenární zasedání COMECE, Brusel
4. října	11.00	Oslava 35 let sekce pro mládež ČBK, Arcibiskupství pražské
5. října	9.00	Poutní mše svatá, Dominikánský kostel, Uherský Brod
7. října	9.00	Stálá rada ČBK, ČBK, Praha
11. října	10.00	Setkání Společnosti pro duchovní hudbu, Nemocnice Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, Praha
12. října	10.00	Mše svatá – 50. výročí přesunu mosteckého kostela, Kostel Nanebevzetí Panny Marie, Most
14. října	15.00	Mše svatá s kněžími na odpočinku, Domov sv. Václava, Thákurova, Praha
14. října	17.30	Mše svatá s udílením služby lektorátu, Arcibiskupský seminář, Praha
15. října	9.00	Účast na semináři k tématu kyberbezpečnosti on-line, Rezidence, Litoměřice
15. října	17.30	Setkání s novináři, Klášter františkánů u Panny Marie Sněžné, Praha
16.–17. října		Konference o kardinálu Trochovi, DDKT, Litoměřice
17. října	17.00	Otevření Kulturního a kreativního centra, Litoměřice
18. října	9.30	Žehnání kostela po obnově, Verneřice
18. října	15.00	Výročí posvěcení kostela a žehnání varhan po obnově, Postoloprty
19. října	10.00	Mše svatá a žehnání fary po obnově, Jablonec nad Nisou
19. října	16.00	Žehnání oltáře po obnově, Horní Rásnice
20.–23. října		Plenární zasedání ČBK, Osek
26. října	10.00	Mše svatá s požehnáním relikviáře bl. Karla Habsburského, Karlskirche, Vídeň
31. 10.–1. 11.		Formační setkání pro adepty trvalého jáhenství, DDKT, Litoměřice

Zprávy z Diecézního centra mládeže

Diecézní fotbalový turnaj

Dne 11. října proběhne na hřišti u Masarykovy ZŠ a gymnázia v Litoměřicích již 18. diecézní fotbalový turnaj. Do 1. října je možné přihlašovat týmy ve složení 5+1 s hráči do 27 let na e-mailu DCM (dcm@dltm.cz). Další informace na www.dcm.cz

60. Diecézní setkání mládeže

O víkendu 21.–23. listopadu proběhne v Litoměřicích 60. DSM. Motto setkání je „Vydávejte svědectví, protože jste se mnou.“ (srov Jan 15,27). Tématem letošního setkání je „Evangelizace“. Hlavními hosty setkání budou otec biskup S. Přibyl, salesiánka Věrka Gajdůšková a Ondřej Kříž. Program a přihlášku naleznete na www.dcm.cz.

Kurz rozlišování povolání (Rozlišovák)

Arcibiskupský seminář v Praze nabízí mužům ve věku 17–30 let, kteří přemýšlejí o kněžství, kurz rozlišování povolání. Náplň: nabídka duchovního doprovázení; přednášky na téma životní cesty, rozpoznávání Boží vůle, odvahy, kněžské služby; modlitba; poznání života v semináři. Jedná se o čtyři setkání ve školním roce vždy od pátečního večera do sobotního odpoledne v termínech: 17.–18. října 2025, 5.–6. prosince 2025, 27.–28. března 2026, 8.–9. května 2026. Kurz je zdarma, pro pracující za drobný příspěvek na ubytování a stravu. **Prosíme kněze, kteří vědí o případných zájemcích, aby jim o kurzu řekli a povzbudili je k přihlášení.** Přihláška na kurz do 30. září 2025 e-mailem na spiritual@seminar-praha.cz (stačí jméno, farnost, kontakt). K přihlášení prosíme přiložit stručné doporučení faráře. Rozlišovák je možné doplnit účastí na trad. Tammímu – víkendu pro mladé muže od 15 let v termínech 7.–9. listopadu 2025 a 13.–15. března 2026. Průběžné info na webu semináře www.seminar-praha.cz.

Radek Vašínek, spirituál

Kurz duchovního doprovázení 2025–2026 (čj. 2459/2025)

V příštím akademickém roce se na CMTF UP v Olomouci v rámci celoživotního vzdělávání opět uskuteční kurz duchovního doprovázení. Je určen všem, kdo se angažují v oblasti duchovního doprovázení nebo se na tuto službu chtějí připravit, kněžím, řeholním osobám i laikům. Teoretická část je otevřená širokému okruhu zájemců a poslouží i těm, kdo chtějí prohloubit svůj duchovní život. Na praktickou část bude vybrán z přihlášených absolventů teoretické části. Od příštího akademického roku bude k dispozici ještě rozšiřující nabídka pro zájemce o další vzdělávání v duchovním doprovázení: komplexní kurz pod záštitou Institutu duchovního doprovázení. Navazuje na výše uvedený základní kurz, je modulárně strukturován a umožňuje postupné plnění jednotlivých částí. Nyní zjišťujeme předběžný zájem – viz přihlašovací formulář na webových stránkách. Informace o obsahu, o termínech a o způsobu přihlášení na oba kurzy na http://doprovazeni.cz

Za tým vedoucích kurzů P. František Hylmar SJ, rektor kostela sv. Ignáce v Praze

Všem zájemcům nabízíme základní kurz křesťanství.

Od září 2025 do dubna 2026 se seznámíme se základy křesťanství.

Budeme se scházet každý čtvrtek od 18.00 hodin na faře v Mostě.

Večery jsou koncipované jako kombinace přednášky a společné diskuse na dané téma. Témata budou dopředu vyhlášena. Můžete přijít na všechno nebo jenom na to, co vás bude zajímat.

blíže informace poskytne pater Leo
Římskokatolická farnost - děkanství Most, U Města Chersonu 1552 / 22
e-mail: info@farnost-most.cz / tel. +420 731 402 569

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

V roce 2025 vyjde šest čísel

(předplatitel loňského ročníku mají dvě vydání náhradou za nevyšší loňská čísla)

• cena 1 ks je 50 Kč •

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované vydání poštou

Objednávky:

Písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice

E-mailem na zdislava@dltm.cz • Telefonicky na (+420) 736 500 706

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické.

Adresa redakce: Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Redakce: Jiří Nývlt (nyvlt@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka. Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net).

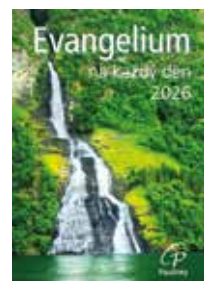
Objednávky a distribuci zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel.: +420 736 500 706

Redakce si vyhrazuje právo na neuveřejnění a krácení příspěvků.

Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18
110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757
On-line knihkupectví:
www.paulinky.cz,
objednavky@paulinky.cz

Evangelium na každý den 2026

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo chtějí číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelijní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání na rok 2026 připravila sestra Anna Mátíková FSP. Evangelium dne je uvedeno v plném

znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

brož., 488 s., 159 Kč

Velký diář na rok 2026 s liturgickým kalendářem

Diář ve formátu A5 obsahuje údaje civilního i církevního kalendáře, včetně liturgických čtení, antifon k žalmům a odkazů na denní modlitbu církve, a myšlenku na den. Na začátku každého měsíce jsou navíc uvedeny úmysly

Apoštolátu modlitby. Letos vychází v modré barvě.

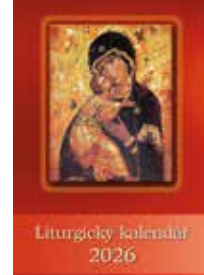
váz., 392 s., 249 Kč

Kapesní diář na rok 2026 s liturgickým kalendářem

Diář v praktickém formátu na každý den v roce ve dvou barevných variantách (modrá a vínová). Obsahuje údaje civilního i církevního kalendáře, včetně liturgických čtení, antifon k žalmům a odkazů na denní modlitbu církve.

brož., 144 s., 109 Kč

Liturgický kalendář na rok 2026

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období.

brož., 64 s., 65 Kč

Kvítky svatého Františka

Sbírka krátkých příběhů s duchovní pointou ze života světe a jeho druhů. Dnes již klasické dílo autora z konce 14. století čerpá z latinského spisu bratra Hugolina Actus beati Francisci a klade si za cíl zpřístupnit čtenosti a duchovní moudrost svatého Františka co nejširším kruhům.

Knihy vychází v novém překladu s ilustracemi italského výtvarníka Piera Casentiniho z cyklu Píseň bratra Slunce. Věříme, že dárkové provedení Kvítků nejenže potěší širokou františkánskou rodinu, ale získá si též novou generaci čtenářů.

váz., 192 s., 299 Kč

5 let

přináší Domácí hospic 14 pomocníků naději

Domácí hospic 14 pomocníků působí od roku 2020 na Semilsku. Letos tedy slaví páté „narozeniny“, kdy tým zdravotních sester, lékařů, sociální pracovníce, psychoterapeutky a duchovního poskytuje odbornou péči, podporu rodinám. Pomáhají lidem s nevléčitelným onemocněním prožít závěr života doma – v prostředí, které znají, obklopeni svými blízkými. Při této příležitosti se ředitelka Marie Zahrádková ohlíží zpět a děkuje všem, kdo na této cestě stojí po boku hospice.

Letošní září je pro nás v Domácím hospici 14 pomocníků díky našemu výročí výjimečné. Před pěti roky jsme poprvé vyrazili na cestu, která pro nás všechny znamenala velkou výzvu – začali jsme poskytovat domácí hospicovou péči. Mohli jsme stát po boku desítek rodin v jejich nejtěžších chvílích. Pět let jsme se učili, rostli, překonávali překážky a znovu a znovu si připomínali, proč tuto práci děláme.

Od prvních dnů jsme cítili velkou přízeň a podporu. Děkuje přátelům, dobrovolníkům, dárcům i partnerům, kteří stojí při nás – radou, skutkem, finanční pomocí i prostým povzbuzením. Bez vás by hospic na Semilsku nebyl tím, čím je dnes. Každý dar, každé podané slovo, každá ochota pomoci se stala součástí našeho společného příběhu.

Snímky archiv Domácího hospice 14 pomocníků

Na začátku jsme byli nezkušení, v mnohém možná i trochu naivní. Spoustu věcí jsme dělali poprvé – od samotného provozu přes první osvětové a benefiční akce až po oslovování dárců a hledání způsobu, jak otevřeně mluvit o umírání. Každý krok nás formoval – jako jednotlivce, jako tým i jako organizaci.

A přesto, že se za těch pět let mnohé změnilo, jedno zůstalo stejné – touha přinášet naději. Naději tam, kde se na první pohled zdá, že už žádná není. Naději jako smysl každé společně prožité chvíle, jako dar, který uzdravuje vztahy. Jako tichou jistotu, že všechno má svůj čas. Čas rození i umírání, čas plakat i smát se, čas truchlit i radovat se (srov. Kazatel 3).

Když jsme začínali, přišli za námi přátelé a bez váhání nám nabídli pomoc. Potkali jsme lidi, kteří si o nás možná mysleli, že jsme blázni – že s holýma rukama to nemůžeme zvládnout. Ale zároveň se objevili první dárci, kteří naši myšlenku okamžitě podpořili. Na úradech nás vítali s otevřeností, i když často s dodatkem: „To je skvělé, ale hlavně po nás nechtějte peníze.“ Zkušenější i začínající nám dávali rady – někdy velmi cenné, jindy protichůdné.

A pak přišla jedna paní. Vyprávěla, jak jí před lety umírala čtyřicetiletá dcera. Jak tehdy toužila po pomoci domácího hospice, ale žádný tu nebyl. Na závěr tiše řekla: „Od té doby se modlím, aby tady jednou byl.“

V takové chvíli z vás spadnou všechny štitky, očekávání i nevyžádané rady. Vráťte se k samotnému počátku – k touze přinášet naději. A uvědomíte si, že tento hospic není „náš“. Je vymodlený. A v tom je obrovská svoboda. A hluboká radost.

A to bych chtěla popřát i vám – abyste skrze naději a vděčnost nacházeli opravdovou radost a pokoj. Ať vás v každé životní situaci provází jistota, že na nic nejste sami.

I náš hospic stále roste, učí se a hledá nové cesty, jak poskytovat péči co nejlépe. Bez podpory a důvěry vás, našich přátel a dárců, by to nebylo možné. Děkuje, že jste s námi – a že díky vám můžeme přinášet naději tam, kde je nejvíce potřeba.

*Marie Zahrádková,
ředitelka domácího hospice*

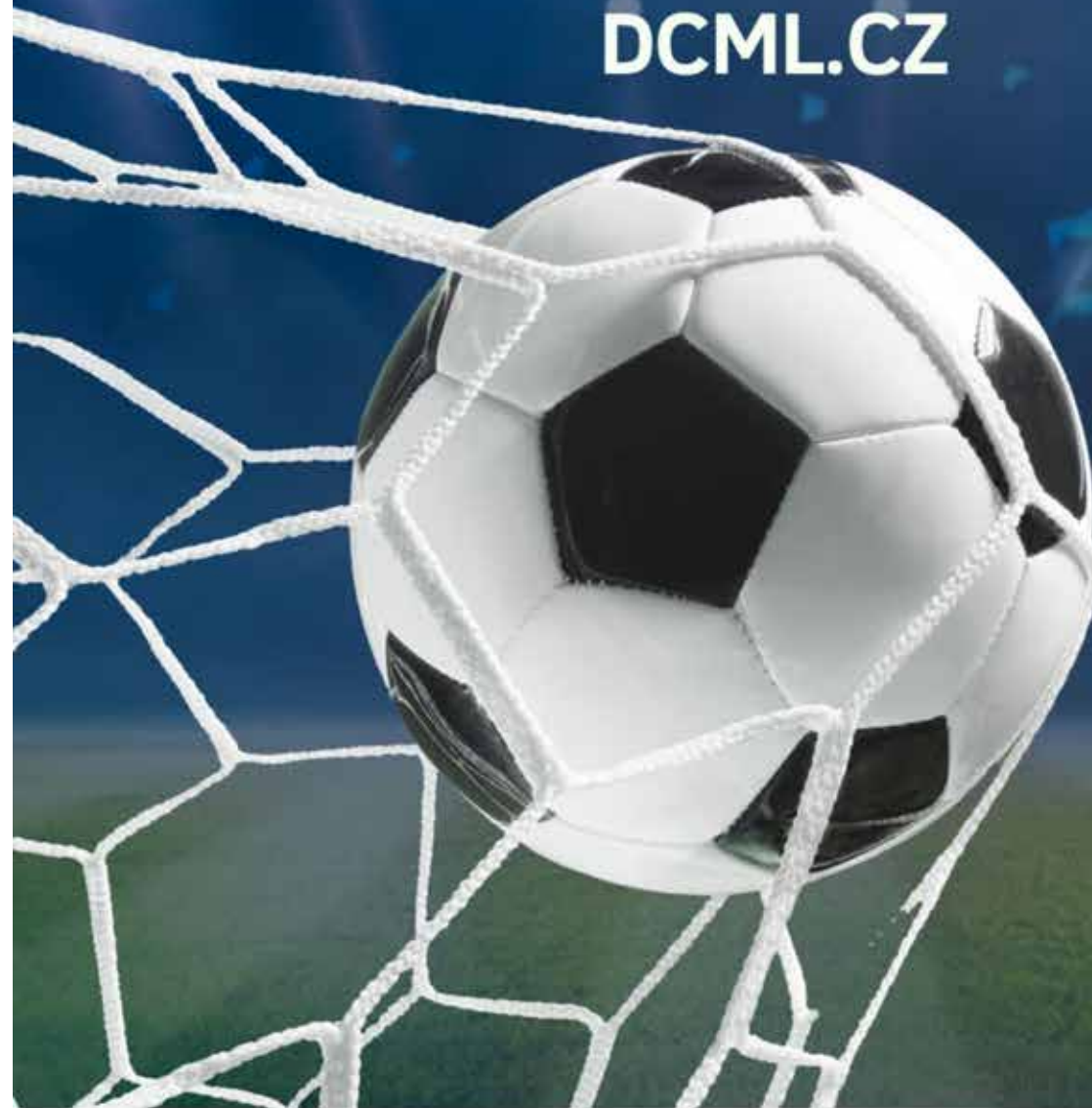

DIECÉZNÍ FOTBAL

11.10. 2025 – ZŠ MASARYKOVA

Litoměřice

DCML.CZ

Na železničním mostě v Litoměřicích
zachytil katedrálu sv. Štěpána
ve „sprejerských barvách“ Vladimír Hirscher.
Snímek Jiří Nýdlt

popiska str. 4

Na železničním mostě v Litoměřicích zachytil katedrálu sv. Štěpána ve „sprejerských barvách“ Vladimír Hirscher.
Snímek Jiří Nýdlt